1893 — 1973
80 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
(201) 434-0807
УНСоюзу: (201) 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
(212) BArcly 7-4125
УНС: (212) BArcly 7-5837

РІК LXXX. Ч. 207. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 13-го ЛИСТОПАДА 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, NOVEMBER 13, 1973 No. 207. VOL. LXXX.

Відбулася конференція дійсних членів УВАН у ЗСА

Ню Йорк. (Л. Д.) — Найвищий орган Української Вільної Академії Наук у ЗСА — Конференція дійсних членів — відбув тут чергове засідання 28 жовтня 1973 р. Президент Академії, професор Олександер Оглоблин, привітав новообраних членів УВАН у ЗСА і підкреслив, що з 18 нових дійсних членів, 14 є професорами американських і канадських університетів. Таке поповнення Академії посилює її зв'язок з американським науковим світом. Цей напрям обрала Академія в ЗСА з перших кроків, коли її президентом був проф. Михайло Ветухів. Член елекційної комісії, професор Іван Замша, доповів про наслідки обрання кореспонденційним способом 18 дійсних членів Академії, 23 членів - кореспондентів і 20 членів - наукових співробітників. Зокрема дійсними членами обрані такі учені: Марко Антонович, Олекса Біланюк, Ярослав Білинський, Михайло Борецький, Всеволод Голубничий, Тарас Гунчак, Яків Гурський, Василь Т. Грицко, Ігор Каменецький, Едвард Кінен, Іван Коропецький, Юрій Луцький, Теодор Мацьків, Зиновій Мельник, Василь Омельченко, Олег Підгайний, Михайло Соневицький і Олег Федишин. (Список новообраних членів - кореспондентів і членів - наукових співробітників будуть опубліковані пізніше).

Науковий секретар Академії, проф. Василь Омельченко, доповів про плян наукових конференцій на перше півріччя поточного академічного року. Зокрема запляновано десяту річну конференцію українських істориків та суспільствознавців, що її підготовляє проф. Тарас Гунчак. Також запляновано конференцію українських економістів та ряд інших конференцій.

Конференція дійсних членів прийняла до відома інформацію проф. Івана Замші про фінансові та видавничі справи. Ухвалено ствердити фінансові звіти і активізувати збирання коштів на видавничу і наукову діяльність Академії та Музей-Архів. У видавництві Академії тепер закінчується друком книжка проф. Наталі Осадчої - Янати „Українські народні назви рослин". Підготовляється до друку черговий випуск англомовних „Аналів" Академії ч. 13, велика монографія Дмитра Дорошенка „Гетьман Петро Дорошенко", багато ілюстрована праця Вадима Павловського про Василя Г. Кричевського, „Науковий збірник" ч. 3 українською мовою, збірник неопублікованих листів Гетьмана Івана Мазепи та інші видання.

Президент Ніксон відбуде наради з республіканськими законодавцями

Вашингтон. — Протягом цього тижня президент Ніксон плянує зустрітися з усіми 243 республіканськими членами Конґресу та відповісти на їхні питання в справі Вотерґейтської афери. У неділю, 11-го листопада, речник Білого Дому заявив, що заплянована 6 зустрічей, щоб дати змогу Президентові обговорити цю справу не тільки з чільними республіканськими законодавцями, а з усіми республіканськими членами Конґресу. Білий Дім оприлюднив цю інформацію після того, як республіканський сенатор Чарлз Персі на телевізійній програмі "Meet the Press" сказав, що президент Ніксон плянує зустрітися з усіми членами Конґресу, Республіканцями і Демократами. Речник Президента натомість заявив, що покищо не має плянів відбути такі наради із демократичними законодавцями, а тільки з республіканськими.

У п'ятницю, 9-го листопада, президент Ніксон відбув нараду з 7-ма чільними республіканськими сенаторами та конґресменами. Темою наради була Вотерґейтська афера, а також обговорено способи як віднайти для Білого Дому довір'я американської публіки. Після двогодинної розмови з Президентом конґресмен Джон Андерсон, голова Республіканської Конференції в Палаті, повідомив, що по передачі магнетофонних записів і інших Вотерґейтських документів судді Джонові Сіріці, президент Ніксон плянує подати до загального відома зміст цих записів і документів. Конґресмен Андерсон зазначив, що цей зміст буде оприлюднений після того, як суддя Сіріка передасть важливі частини магнетофонних записів і документів великій федеральній лаві присяжних, яка розглядає кримінальні аспекти Вотерґейтської афери. Речник Білого Дому, як і конґресмен Андерсон, сказали, що спосіб оприлюднення цих інформацій, тобто змістів записів і документів, ще не встановлений. Між іншим, конґресмен Андерсон, один із головних критиків Президента щодо Вотерґейтської афери, після цієї зустрічі в Білому Домі заявив, що він не думає, що президент Ніксон повинен резиґнувати.

Того самого дня, тобто в суботу, 9-го листопада, пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер повідомив, що президент Ніксон передасть судді Сіріці зміст двох розмов, які не були записані на магнетофонну стрічку, а саме зміст його розмови з колишнім генеральним прокуратором Джоном Мічеллом, яка відбулася три дні після влому до головної квартири Демократичної партії, та зміст розмови з колишнім правним дорадником Білого Дому Джоном Діном. Ця розмова відбулася 15-го квітня ц.р.. Два тижні тому Білий Дім повідомив, що ці дві розмови не були записані на магнетофонну стрічку. Суддя Сіріка тепер переводить переслухування в справі цих так званих „неіснуючих" магнетофонних записів.

Ізраїль і Єгипет підписали договір про перемир'я

Каїро/Тель Авів. — На відстані 101 кілометрів від єгипетської столиці, у спеціяльному шатрі при шляху, що провадить з Каїро до Суезу, відбулося 11 листопада формальне підписання ізраїльсько-єгипетського договору про перемир'я. Того ж дня у цій же самій обстановці почалися переговори про практичне застосування умов підписаного перемир'я. Підписання перемир'я відбулося під наглядом охоронної військової частини ОН під командуванням ген. Енсіо Сіллясвуо. Ізраїльську делеґацію очолював генерал-майор Агарон Ярів, а єгипетську — генерал - ляйтенант Мохаммед Абдель Ґані ель-Ґамазі. Договір про перемир'я, оформлений за ініціятивою державного секретаря Генрі Кіссінджера у погодженні з урядами Ізраїля та Єгипту включає шість точок, які стверджують наступне:

1. Єгипет та Ізраїль зобов'язуються придержуватися умов перемир'я;

2. Ізраїль та Єгипет погоджуються устійнити у взаємній дискусії позиції своїх збройних сил 22 жовтня, коли Об'єднані Нації зарядили перемир'я;

3. Ізраїль погоджується на постачання Єгиптом міста Суезу, окруженого ізраїльськими військами, а також на евакуацію з міста ранених цивільних мешканців;

4. Єгипет матиме можливість наладнати постачання своєї III Армії, яка находиться в окруженні на східньому березі Суезького каналу;

5. Ізраїльські контрольні пункти здовж шляху Каїро-Суез будуть заступлені контрольними пунктами Об'єднаних Націй;

6. Негайно після підписання перемир'я Ізраїль та Єгипет переведуть обмін воєннополоненими.

У зв'язку з цим, що окремі точки договору про перемир'я, зокрема, коли мова йде про визначення позицій військ воюючих сторін на день 22 жовтня, вимагають виразнішого з'ясування, безпосередньо після підписання договору обидві сторони почали додаткові переговори. За повідомленням з 12 листопада переговори продовжуються, бо досі обом сторонам не пощастило вияснити спірних питань та їх узгіднити в дусі підписаного договору. Від повного узгіднення спірних питань залежатиме доля цього договору про перемир'я, а в дальшому доля переговорів про мирний договір, які мали б початися вже на початку грудня ц. р.

В Торонті відбувся Собор Єпископів і представників вищих церковних управлінь УПЦ

Торонто (УПЦ). — 31-го жовтня і 1 листопада 1973 р. в актовій залі Катедри св. Володимира в Торонто, Канада, відбувся Собор Єпископів і представників вищих Церковних Управлінь трьох існуючих у вільному світі митрополій — Української Православної Церкви в ЗСА, Української Греко-Православної Церкви в Канаді і Української Автокефальної Православної Церкви в Европі й Австралії. Відбувся Собор під головуванням Первоієрарха УГПЦ в Канаді ВПреосвящ. Владики Михаїла, а секретарями його були о. протопресвітер С. Біляк з ЗСА і о. протоієрей С. Кіцюк з Канади. До складу делеґацій згаданих митрополій входили:

УПЦерква в ЗСА — Митрополит Мстислав, Архиєпископи Іов і Марко, Єпископ Константин та о. протопресвітер А. Селепина, голова Консисторії, о. протопресвітер Ф. Білецький, заст. голови Ради Митрополії о. протопресвітер С. Біляк, заст. голови Консисторії о. протопресвітер О. Мицик та бр. К. Варварів, член Ради Митрополії.

УГПЦерква в Канаді — Митрополит-номінат Архиєпископ Михаїл, Архиєпископ Андрей і Єпископ Борис та о. протоієрей Д. Лучак, голова Президії Консисторії, о. архипресвітер д-р С. В. Савчук, заст. голови Президії Консисторії й о. протоієрей С. Кіцюк, секретар Консисторії.

УАПЦерква в Европі — о. митр. протоієрей С. Богатирець, адміністратор УАПЦеркви в Англії і член Ради Митрополії та члени Вищого Церковного Управління УАПЦ д-р А. Жуковський з Франції і мґр В. Дідович з Німеччини.

Перше засідання 31 жовтня було використане для широкого обміну думками про сучасний стан і потреби Українського Православія у Вільному Світі та про ролю і обов'язки трьох існуючих у ньому Українських Православних Митрополій, які об'єднують поза Україною абсолютну більшість православних українців. Засідання 1 листопада було призначене для розгляду конкретних внесків і пропозицій, до яких учасники наради поставились з великою увагою. Як наслідок, прийнято постанови, зміст яких подається нижче. Одночасно схвалено, що чергова сесія Собору Єпископів і представників Церковних Управлінь однієї тепер Української Православної Церкви відбудеться в місяці серпні 1974 року в ЗСА.

З огляду на те, що того ж дня розпочинався в Торонто II-ий Світовий Конґрес Вільних Українців, відчитано список делеґатів на той Конґрес, що їх заздалегідь було вибрано Церковними Управліннями Митрополій та схвалено, що Українську Православну Церкву в майбутньому Секретаріяті СКВУ будуть репрезентувати Владика Митрополит Мстислав і о. архипресвітер д-р С. В. Савчук.

ПОСТАНОВИ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ ВИЩИХ ЦЕРКОВНИХ УПРАВЛІНЬ УПЦ

Собор Єпископів і представників вищих Церковних Управлінь трьох Українських Православних Митрополій, а саме — УПЦеркви в ЗСА, УГПЦеркви в Канаді та УАПЦеркви в Европі, що відбувся 1 листопада 1973 року в Торонті, Канада, одноголосно стверджує, що ці Митрополії становлять одну Українську Православну Церкву у Вільному Світі, зовнішнім виявом чого являється Собор Єпископів і представників вищих Церковних Управлінь згаданих Митрополій, який відбуватиметься щонайменше раз у рік, або в міру потреби.

* * *

Вважаючи зв'язки наших Митрополій з Вселенським Православієм за корисні, Собор Єпископів і представників Вищих Церковних Управлінь трьох Митрополій — УПЦеркви в ЗСА, УГПЦеркви в Канаді та УАПЦеркви в Европі, що відбувся в Торонті, Канада, 1 листопада 1973 року, заявляє, що взаємовідносини з Царгородською Патріярхією, як традиційним центром Вселенського Православія, залишаються на базі повної автокефалії Української Православної Церкви у Вільному Світі.

* * *

Собор Єпископів і представників Вищих Церковних Управлінь Української Православної Церкви у Вільному Світі, запізнавшись з опублікованим у пресі комунікатом в справі покликання до життя Ради Українських Церков у Вільному Світі, ствердив доцільність створення такої установи та що для остаточного й успішного заіснування її необхідним є відбути дальші консультації з авторитетними чинниками Українських Церков.

У Бавнд Бруку відбулися величаві похорони бл. п. проф. Юрія Пундика

С. п. проф. Юрій Пундик

Бавнд Брук, Н.Дж. — У понеділок, 5-го листопада 1973 р. тут відбулися величаві похорони сл.п. Юрія Пундика, професора економії Стейтового Коледжу в Гіббінґ, Мінн., який помер 28-го жовтня ц.р.

Покійний народився 4-го листопада 1918 року в селі Печірне, біля Крем'янця на Волині. У 1938 році закінчив Духовну Семінарію в Крем'янці. Переслідуваний польською владою був змушений переїхати до Берліну. У 1941 році повернувся знову на свою улюблену Волинь, але доля не дозволила довго перебувати на Рідних Землях. У 1944 році залишив Батьківщину, опинившись в таборі втікачів в Зальцбурґу (Австрія), де включився в українське громадське та політичне життя, як також редагуючи газету „Промінь". До Америки прибув у 1949 році, а в 1955 р. закінчив з найвищим відзначенням Міннесотський університет.

Похоронні відправи почалися у вівторок, 30-го жовтня, в похоронному заведенні Джонсона в год. 7:30 вечора, де прощали Покійного професори з університету, чисельно зібрані американські та українські друзі і знайомі. У середу, 31-го жовтня, була відслужена панахида в церкві св. Михаїла в Міннеаполісі, а звідтам тлінні останки відпроваджено на летовище, в дорогу до Українського Православного Цвинтаря в Бавнд Бруку, Н.Дж.

У понеділок, 5-го листопада, в церкві св. Андрія в Бавнд Бруку, Архиєрейську Службу Божу та Панахиду відслужив Владика Архиєпископ Іов, приятель Покійного, в співслуженні отців: Михайла Земляченка, Теодота Шпиченка, Франка Істочина, Євгена Новицького, Степана Сергійчука з Арґентини та диякона о. Головки. Співав хор під проводом проф. І. Паливоди.

Після Архиєрейської Служби Божої, Владика Іов відправив Панахиду в співслуженні отців, за спокій душі Покійного, під час якої промовляв над відкритою домовиною, прощаючи свого Друга, провідного діяча УПЦеркви та українського націоналістичного руху на Україні та на еміґрації. Почесна сторожа, яка стояла біля домовини в церкві та над

(Закінчення на стор. 4-ій)

Заповідають можливість раціонування бензини

Вашингтон. — У неділю, 11-го листопада, секретар внутрішніх справ Роджерс Мортон на телевізійній програмі „Проблеми і відповіді" заявив, що існує можливість, що за два, або три місяці буде встановлене раціонування бензини. Подібно висловився в неділю також Чарлз ДіБона, заступник дорадника Президента в справах пального. Виступаючи на місцевій телевізійній програмі у Вашингтоні, ДіБона сказав, що перед кінцем зими правдоподібно буде встановлене раціонування бензини. Секретар Мортон заявив, що таке раціонування бензини може тривати один, або й два роки, залежно від того, чи арабські країни продовжуватимуть свою політику щодо ЗСА. Як відомо, арабські країни, у зв'язку з війною на Близькому Сході, зменшили продукцію нафти та встановили тотальне ембарго на експорт нафти до ЗСА. Але із заяв Мартона та ДіБона виходило, що Уряд розглядав можливість раціонування бензини ще перед початком збройного конфлікту між Ізраїлем і арабськими країнами.

Заяви секретаря Мортона та заступника дорадника Президента в справах пального ДіБона щодо можливости раціонування бензини наступили кілька днів після заклику президента Ніксона ощаджувати пальне. У своїй промові в середу, 7-го листопада, Президент заявив, що коли запропоновані ним заходи не виявляться задовільними для розв'язки проблеми з пальним, то існує можливість, що треба буде раціонувати нафтові продукти.

У зв'язку із закликом президента Ніксона щодо ощаджування пального, у суботу, 10-го листопада, нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер і посадник міста Ню Йорку Джон Ліндсей повідомили, що в стейті те місті Ню Йорку максимальна швидкість для всіх авт буде обнижена до 50 миль на годину. Вони також заявили, що в стейтових і міських урядових будинках температура буде обнижена, а також будуть погашені всі світла, які не є конечно потрібні. Ню Йорк не є першим стейтом, що встановив 50-милеву максимальну швидкість, бо в четвер, 8-го листопада,

Стратегічна позиція СССР на Близькому Сході покращала

Вашингтон. — Військові американські знавці стверджують, що у висліді останньої арабсько-ізраїльської війни стратегічна рівновага на Близькому Сході пересунулася в користь СССР і що ледве її змінить дипломатична ініціятива державного секретаря Генрі Кіссінджера. Справа в тому, що згідно з вимогою шейка Баграйну, американська близькосхідня військова фльота мусітиме покинути до одного року острів у Перському заливі, де находилася досі одинока американська воєнна база на цьому просторі. У той час, коли американці будуть мусіти звільнити свою дотеперішню базу в Перському заливі, Ірак з совєтською допомогою розбудовує свою власну морську воєнну базу біля Умм Кваср у Перському заливі, де матиме право стаціонувати совєтська морська фльота, яка є активна на Індійському океані. Американські намагання вплинути на короля Савдійської Арабії Фассаля, щоб він посередничив між ЗСА та шейком Баграйну, не увінчалися успіхом. Щоб закріпити свої позиції на Близькому Сході і зв'язати арабські держави з СССР, Москва почала масове постачання військового виряду арабські країни у таких розмірах, що до одного року вони будуть готові починати нову війну проти Ізраїля.

Інша трудність для ЗСА на Близькому Сході випливає з того, що арабські держави — продуценти нафти, обмежили доставу нафти до західніх европейських держав, зокрема до Італії, де находяться нафтові рафінерії, які постачають пальним американську Шосту фльоту на Середземному морі. Якщо ця справа не буде у скорому часі позитивно розв'язана і коли арабські держави не відновлять постачання нафти Західній Европі на дотеперішньому рівні, американська фльота на цьому просторі буде мусіти бути забезпечувана пальним з ЗСА, що незвичайно скомплікує американську позицію на цьому просторі. Цих труднощів не має совєтська фльота на Середземному морі, яка під теперішню пору нараховує там 90 кораблів (40 більше, як в минулому році). Останньо цю фльоту скріплено частинами морської піхоти, вишколеної і виряджені для морських десантів у випадку потреби.

Західня Німеччина і Чехо-Словаччина підпишуть договір

Бонн. — За офіційно непідтвердженими повідомленнями, західньо - німецький канцлер Віллі Брандт та міністер закордонних справ Вальтер Шель відвідають 28 листопада Прагу і при цій нагоді підпишуть договір з Чехо-Словаччиною, на основі якого між цими двома державами будуть відновлені нормальні дипломатичні взаємини. Як відомо, договір між Західньою Німеччиною і Чехо-Словаччиною був парафований ще 20-го червня і мав бути підписаний на початку вересня ц. р., але з уваги на не з'ясоване питання репрезентації Західнього Берліну через західньонімецькі дипломатичні і представництва і консульства, на що не хотів погодитися чехо-словацький уряд, підписання договору було відкладене. Треба припускати, що це питання було остаточно з'ясоване в часі побуту західньонімецького міністра закордонних справ Шеля в Москві на початку листопада. Згідно з інформаціями з Москви, у висліді переговорів між Шелем та Ґромиком досягнуто погодження, на основі якого леґальні інституції Західнього Берліну матимуть право вести справи безпосередньо з окремими інституціями в країнах Східньої Европи, в тому й Чехо-Словаччини. Німецько - чехо - словацький договір уневажнює відомий мюнхенський пакт з 1938 року, яким поділено Чехо-Словаччину.

ЗСА хочуть „нормалізувати" відносини з Китаєм

Пекін. — У своїй кругосвітній дипломатичній подорожі та після відвідин арабських держав на Близькому Сході, Ірану і Пакістану, державний секретар Генрі Кіссінджер прибув 10 листопада до китайської столиці, де відразу розпочав розмови з китайським прем'єр - міністром Чжоу Ень-лаєм. Згідно з заявою самого Г. Кіссінджера і також речника Державного департаменту Роберта МекКлоскея, ціллю цих найновіших відвідин комуністичного Китаю є поглибити і поширити добросусідські взаємини між цими ж двома країнами та „завершити процес нормалізації" на відтинку взаємин. Виступаючи з короткою промовою на бенкеті, Генрі Кіссінджер підкреслив, що ЗСА заінтересовані в цьому, щоб того роду „нормалізація" у китайсько - американських взаєминах була здійснена у найкоротшому часі. Невідомо, однак, чи йдеться тут тільки про поширення контактів, чи про встановлення повних дипломатичних взаємин, які досі не були можливі з уваги на це, що ЗСА продовжують втримувати дипломатичні взаємини з Тайваном і націоналістичним урядом Чан Кай-шека. Перебування Генрі Кіссінджера в Китаю триватиме три дні. З Пекіну він переїде до Токіо, де матиме розмови з представниками японського уряду.

Шість вотерґейтських вломників одержали присуди

Вашингтон. - У п'ятницю, 9-го листопада, шість вломників до головної квартири Демократичної партії одержали остаточні присуди від федерального судді Джона Сіріки. Е. Говард Гант був засуджений на 2 з половиною до 8 років ув'язнення та $10,000 грошової кари. Джеймс В. МекКорд одержав присуд на 1 до 5 років ув'язнення. Френк А. Стурджис, Юдженійо Р. Мартінез і Вірджіліо Р. Гонзалес були засуджені на 1 до 4 роки тюрми, а Бернард Л. Баркер на півтора до 6 років. Суддя Сіріка заявив, що, на його думку, ці кари є мінімальні які він міг визначити для вломників, які співпрацювали з прокуратурою. Організатор влому Ґ. Ґордон Лідді, який досі відмовляється співпрацювати з прокуратурою, був засуджений вже раніше на 6 років і 8 місяців до 20 років ув'язнення й цього присуду суддя Сіріка не злагіднив.

30-та річниця нової совєтської окупації

Київ. — Совєтська українська преса з 3-го листопада широко інформує про „урочисте відзначування 30-тої річниці відступу з столиці України німецько-гітлерівських військ та поновлення совєтської окупації з захопленням міста Совєтською армією 6 листопада 1943 року. З цієї нагоди Центральний комітет компартії України, Президія Верховної ради УССР та Рада міністрів УССР опублікували спільне „звернення" до населення міста Києва, міського управління та міської партійної організації КП України. Крім того в Києві 2 листопада відбулися „урочисті збори" в участю високих партійних і республіканських достойників. На зборах промовляв перший секретар ЦК КП України В. Щербицький, а також заступник міністра оборони СССР К. С. Москаленко від імени Політбюро ЦК КПСС.

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1973 РОКУ

ДО КІНЦЯ ЖОВТНЯ ПРИЄДНАНО	3,358
В ОСТАННІХ ДНЯХ ПРИЄДНАНО	50
РАЗОМ ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	3,408

В останніх днях надіслали до Головної Канцелярії аплікації нових членів наступні організатори і секретарі Відділів:

Іван Чопко (В.271) — 5 аплікацій нових членів, Осип Касюхнич (В.468) — 5, Михайло Юзенів (В.194) — 3, Роман Прицкан (В.399) — 3, Михайло Ополько (В. 478) — 3, Богдан Вовчик (В.35) — 2, Петро Когут (В. 56) — 2, Карло Кобіто (В.121) — 2, Галина Гаврилюк (В.170) — 2, Ярослав Вазюк (В.175) — 2, Дмитро Заневич В.441) — 2, Данило Пищ (В.458) — 2, Марія Юзик (В.492) — 2 і 15 секретарів та організаторів по одній аплікації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Резолюції зобов'язують

Коли перед шести роками в листопаді 1967 року відбувся Перший Світовий Конґрес Вільних Українців, то треба було аж понад один рік часу, щоб покликаний тоді Секретаріят почав діяти. Втрата року часу негативно позначилася на праці канадської Президії Секретаріяту, а водночас унеможливила використати ентузіязм серед широких мас з приводу відбутого Конґресу, захоплення концепцією СКВУ. Рік часу вистачив, щоб той ентузіязм охолов, що для дальшої праці Секретаріяту мало негативні наслідки.

Звертаємо на це увагу безпосередньо після закінчення Другого Світового Конґресу Вільних Українців, який без уваги на ці чи інші труднощі пройшов з успіхом, а у ряді резолюцій накреслив напрямні праці на найближчу каденцію. Було б зле, коли б новообраний Секретаріят з будь- - яких міркувань, чи причин повторив помилку з 1968 року і відразу не приступив до практичного здійснювання конкретних плянів праці.

Коли йдеться про безпосередні завдання Президії Секретаріяту, то вона повинна позитивно розв'язати питання постійного бюра Секретаріяту, заанґажування до праці відповідно кваліфікованих людей. Крім цього повинен бути реалізований плян, про який говорив новообраний президент Секретаріяту о. д-р Василь Кушнір, заповідаючи відвідини з рамени Президії всіх українських поселень Встановлення безпосередніх контактів Секретаріяту СКВУ з нашими поселеннями і їхніми організаціями належить до першочергових завдань, що тісно в'яжеться з проблемою ефективного координування українського організованого життя в діяспорі.

Інший аспект праці Секретаріяту, що має зовнішній характер — це активізація, на основі рішень Конґресу, двох засадничих комісій: Комісії Прав Людини і Комісії Пресово - Інформаційної. На Конґресі були подані конкретні проєкти цих ділянок праці і ними новообраний Секретаріят повинен негайно зайнятися.

Ми свідомі, що всі ці завдання — не легкі і вимагають чимало зусиль, але люди, які погодилися кандидувати до Секретаріяту і були туди обрані, повинні були бути свідомі цих обов'язків і завдань, а також того, що за переведення в життя намічених плянів треба братися відразу, якщо СКВУ має сповнити свої функції.

Вважаємо, що будемо речниками багатьох, стверджуючи, що у ставленні праці новообраного Секретаріяту СКВУ та його Президії не повинно бути ніяких перебоїв. Українське громадянство у всіх країнах поселення жде на перші конкретні почини свого найвищого громадського центру.

Велика подія

Другий Світовий Конґрес Вільних Українців, що відбувся на початку листопада в Торонті, як і пресові звідомлення з нього, могли до деякої міри поменшити увагу до справді великої події, яка заіснувала з нагоди та під час цього Конґресу: об'єднання трьох Митрополій в одну Українську Православну Церкву у Вільному Світі. На спільних нарадах, які відбулися в Торонті напередодні Другого СКВУ, Владики і репрезентанти Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в ЗСА та Української Автокефальної Православної Церкви в Европі рішили об'єднатись в одну Українську Православну Церкву у Вільному Світі із Собором Єпископів у проводі та задержуючи свою адміністраційну автономію.

Об'єднання наших Православних Церков у вільному світу було завжди мрією не тільки їх вірних, але і всієї громади. В цьому відношенні має свою вимову хоч би минула Конвенція Українського Народного Союзу, яка в одній резолюції закликала своїх членів католицького віровизнання, щоб вони „всіми своїми силами і засобами" піддержувати рух за патріярхальне завершення Української Католицької Церкви, а своїх членів православного віровизнання закликала до такої самої підтримки зусиль для об'єднання Українських Православних Церков.

Владика Митрополит Мстислав, повідомляючи Другий Світовий Конґрес Вільних Українців про цю велику подію, назвав її подарунком для українського народу і для Конґресу. І це справді був великий та дорогоцінний подарунок, що матиме поважний вплив на дальший розвиток української діяспори, як і на її зусилля допомогти рідному народові в його змаганнях. Наша бо єдність це наша найбільша сила.

Лев Яцкевич

ЛЮДИНА, ЩО СПИНИЛА СОНЦЕ

В лютому ц. р. минуло 500 літ з дня народження великого астронома світу Миколи Коперника, який вперше розвинув теорію про те, що Земля обертається довкруги сонця. Цю подію відзначає цілий науковий світ різними імпрезами, відчитами, виставками його астрономічних інструментів, книжок тощо.

Не залишилися позаду і ЗСА, де генеральний поштмайстер випустив спеціяльний поштовий значок з портретом Коперника, НАСА назвало його іменем „Орбітну Астрономічну О б с ерваторію", а Інститут Френкліна у Філядельфії улаштував виставку його інструментів, які за ініціятивою та матеріяльною допомогою місцевого польського індустріяліста Е. Пішека, спроваджено на ту ціль з Польщі. Заходом Об'єднання Польських Організацій у Філядельфії уфундовано модерну різьбу, символізуючу геліоцентричну ситему Коперника, яку з великою парадою вмонтовано на почеснім місці, побіч згаданого Інституту Френкліна. Офіційне відкриття тієї різьби довершила в дні 19 серпняц. .р., в імені президента Р. Ніксона, його молодша донька Юлія Айзенгавер.

Національне походження Коперника є досі контроверсійне, бо і поляки і німці вважають його своїм земляком.

Коперник народився в місті Торуні, основанім в 13-тім столітті Лицарями Тевтонського Ордену (знаного в літературі під назвою Хрестоносців), що мали свій осідок в Східніх Прусах. Його предки переселилися до Торуня з маленького гірничого містечка Коппернігк на горішнім Шлезьку і під тією назвою вони були вписані в міських актах Торуня. Микола Коперник в часі студій на університеті з л а тинізував своє прізвище з Коппернігк на Копернікус, а поляки надали йому пізніше польського звучання Копернік.

Коли Коперникові було 10 років, помер йому батько, а опіку над ним перебрав його дядько (по матері) Лука Ваченроде, єпископ Вармії, в Східніх Прусах, який вислав його на студії наперед до Краківського університету, а потім до університетів в Больонії, Падві та Феррарі, де він студіював математику, астрономію, канонічне право і медицину. По завершенні студій, одержав номінацію на становище каноніка в дієцезії його дядька при катедрі Фравенбурґ, де постійно мешкав та улаштував собі астрономічну обсерваторію в оборонній вежі катедральних мурів. На тій посаді, яку, до речі, дістав за протекцією дядька - єпископа, Коперник прожив безтурботно половину свого життя, адмініструючи церковними маєтками та виконуючи обов'язки приватного лікаря свого батька. У вільних хвилинах займався обстеженням і помірами небесних тіл та писанням свого епохального твору „6 книг про обороти небесних сфер", який створив революцію в світогляді людей на Вселенну, а його авторові приніс безсмертну славу.

У тім творі, який появився друком на передодні його смерти (1543), Коперник опрокинув с е редньовічний погляд про те, що Земля є осередком Всесвіту і накреслив загальну схему сонячної, або т. зв. геліоцентричної системи, що стала основою модерної астрономії.

Коперник був дитиною Ренесансу, себто духового відродження, на яке вплинули важливі події: упадок Візантії (1453), з якої велика кількість учених переселилася на терен Італії та привезла зі собою залишки старої грецької цивілізації у формі рукописів і книжок, в яких збереглися найкращі зразки вижин грецької літератури і знання, та відкриття Америки (1492), яке зрушило основами середньовічного погляду про космологію Землі та дало ученим новий стимул до астрономічних дослідів, нав'язуючи їх до вижин знання грецьких філософів. Талес з Мілету (в 6-ім столітті н. е., мав ще досить мрячне поняття про будову Вселенної, вважаючи, наприклад, що Земля становить короткий циліндер, що плаває по безмежнім океані води. Але вже Пітаґор (в 3-ім столітті до н. е.) проповідував, що земля має кулясту форму, а Геракліт і Аристарх висловили здогад, що всі плянети, а в тому і Земля, обертаються довколя сонця.

На жаль, погляди згаданих філософів були занадто революційні для старинних греків і тому право громадянства здобула астрономічна концепція Аристотеля, для якого Всесвіт був величезних розмірів кулею, що вміщала в собі всі плянети, сонце і місяць, в осередку якої стояла непорушно Земля. Поза цією кулею не існувало ніщо, навіть порожнеча. Раз на 24 години, ця куля оберталася довкруги, Землі, неначе оборотова сцена, в якій за декорацію правили зорі.

По смерти А р и стотеля, осередком грецької науки стало місто Александрія в Єгипті, в якому визначний грецький асртроном Птоломей, доповнив і поширив теорію Аристотеля в книжці „Альмаґест" (134 н. е.), що була старинним відповідником „Оборотів небесних сфер" М. Коперника.

Цю астрономічну систему та опрацьований на її основі календар, привіз Юлій Цезар до Риму та впровадив, як обов'язуючі в цілій римській імперії. Цю геліоцентричну систему світу та „юліянський" календар перейняла від римлян Християнська Церква. На жаль, юліянський календарний рік, що мав пересічно 365 1/4 днів, був на 11 хвилин довший від сонячного року, що створювало один день різниці на кожних 128 літ. Та різниця в часах Коперника дорівнювалася 10 днів і Різдво, замість 25-го грудня, люди святкували 4-го січня наступного року.

Це було причиною впровадження церковного нового „григоріянського" календаря, обчисленого вже на основі геліоцентричної теорії М. Коперника. Але те не охоронило його твору перед критикою Церкви, яка поставила його 80 літ по появі друком, на індексі.

За поширювання та оборону його астрономічної системи згинув в Римі на кострі (1600) один з найбільших умів середньовіччя, домініканський монах Джіролямо Бруно, а великий учений Ґалілей під тиском Інквізиції мусів прилюдно від неї відректися. Але 150 років пізніше геліоцентрична теорія Коперника добилася свого тріюмфу, до якого причинився в першій мірі винахід телескопу та досліди і праці таких учених, як Кеплер, Нютон і згаданий вже Ґалілей.

Без теорії Коперника важко собі сьогодні уявити розвиток модерної астрономії та усі осяги в ділянці простірної технології, які відкрили людині шлях до космосу. І тому треба подивляти завзятість, впертість і снагу Коперника, який сам один, при допомозі примітивного дерев'яного квадранта і тріквер-та та середньошкільних, тригонометричних взорів, потрапив перевести усі потрібні поміри та обчислення скомплікованого руху небесних тіл.

І. М. Новосівський

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ У СУЧАСНІЙ РУМУНІЇ

Маємо на увазі Румунію в межах після II світової війни. На її окраїнах знайшлися українські компактні поселення у північній Буковині, Мармороціщині, Банаті й Добруджі. Окрім того, українці розкидані майже по всіх містах Румунії. Ці останні, здебільша, еміґранти після І світової війни і пізнішого часу. Але урядові статистики не відображують правдивого числа українців у сучасній Румунії. Це тому, що перед ними все стояло марево репатріяції до СССР і тому багато українців скривало свою правдиву національність. Після 1958 р. почалася нова румунізаційна хвиля серед меншин Румунії, а зокрема серед українців. Для ліквідації українського народного і середнього шкільництва й переходу їх на румунську мову навчання — за хрущовським зразком „добровільности" — румунські чинники залюбки користувалися, між іншим, також цим психологічним засобом натиску... Число українців у Румунії подають поверх 120 тисяч, але воно є, мабуть, далеко більшим.

Від квітня 1949 р. появляється в Букарешті (у всіх українських виданнях, у Румунії, вживається накинена Москвою назва „Бухарест) двотижневик „Новий Вік", а рік пізніше почав виходити також двомісячник „Культурний Порадник", який містив літературні твори та історично - культурний матеріял. Двомісячник зліквідований у 1958 р. У цих двох періодиках почали появлятися перші літературні парості українських письменників Румунії.

Нові, свіжі парості відважного молодого доросту, виходців з українських середніх шкіл, зустрічаємо в 60-тих роках.

У 1960 р. появляється у Букарешті збірка новель й оповідань „По новій дорозі" Івана Федька (нар. 1938 р.). У цьому самому році виходить перша збірка поезій „Цвіте земля скарбами" Оксани Мельничук (1915 р.), а її друга збірка поезій „Славіте життя" у 1962 р. У 1961 р. побачила світ збірка поезій „У праці, у пісні, в любові" Юрія Павліша (1934 р.). У 1963 р. виходить у світ збірка поезій „Моїй рідній батьківщині співанки співаю" Гаврила Клемпуша (1910 р.). У наступному — 1964 році виходить збірка прози „Колесо" С. Г. Яцентюка (1933 р.). У тому ж році виходить у світ (у 20-річчя перевороту — 23 серпня 1944) альманах художніх творів і критичних статтей „Серпень", під редакцією Євгена Мигайчука. Тут поміщено твори 17-ох авторів, а саме: поетів Гаврила Клемпуша, Василя Клима, Василя Марущака (1915 р.), Юрія Ракочі (1908 р.), Юрія Павліша, Павла Шовталяка, Івана Шмуляка (1934 р.) та наймолодшого з них Василя Баршая (1943 р.). З мистецьких прозових творів тут поміщено авторів: Корнелія Ірода (1937 р.), Василя Клима, Василя Крикуна, Корнелія Регуша, Івана Федька, Траяна Малиші, Г. С. Яцентюка, Юрія Ракочі, Дениса Онищука (1901 р.). Є також переклади з румунської літератури (С. Загородного, М. Бенюка) та стаття М. Ласло про Лесю Українку, з приводу 50-річчя смерти поетеси. Тираж — 450 примірників.

У 1965 р. зустрічаємо появу байок і гуморесок „Полин і мед" Дениса Онищука, який друкувався вже давніше в чернівецькому „Часі".

У 1968 р. у „Літературному Видавництві" у Букарешті, появляється друком альманах „Ліричні струни", де поміщені твори таких поетів: Василя Баршая, Михайла Волощука (1934 р.), Корнелія Ірода, Івана Ковача (1946 р.), Миколи Коцара (1910 р.), Ореста Масиневича (1911 р.), Оксани Мельничук (правдиве ім'я.. Марина Панчук), Дениса Онищука, Юрія Павліша, Юрія

(Закінчення на стор. 3-ій)

Леся Лисак

ДОНЬКА ДЖЕЙН

Коли Джейн прибрала ліжко наймолодшої доньки прегарною новою квітчастою постіллю і, врадувана своїм ділом, спитала Ненсі, як їй це подобається, дівчина байдуже відповіла „окей, мамо", і залучила кольоровий телевізор, який батьки подарували їй на сімнадцяті уродини. Джейн мовчки проковтнула розчарування: цю люксусову постіль вона купувала з таким гарячим бажанням врадувати доньку! Але донька не тільки не подякувала за це одну прикрасу і так вибагливої кімнати, але навіть не придавала їй ніякого значення!

— Коли б так мені мати подарувала в молодости таку постіль, я була б почувалася, як принцеса з казки! огірчено подумала Джейн. Їй стало перед очима її дитинство у часах великої депресії. Джейн спала на одному ліжку з молодшою сестрою під накривалом з небіленого полтна, бо небілене полотно було найдешевше В хаті було шестеро дітей батько заробляв мізерно на різних доривочних роботах бо постійної праці не можна було дістати. — Джейн глянула на блискучий паркет Ненсиної кімнати, покритий пухнастими килимами. — Їхня велика родина жила тоді у трьох невеличких кімнатах з простими дерев'яними підлогами, Щосуботи старші діти мили ці підлоги водою і сірим милом, а відтак мати застеляла їх старими газетами, щоб передчасно не побрудилися. Про паркет і килими не було й мови!

За часок Ненсі прийшла до кухні, де Джейн приготовляла вечерю. Вечеря мала бути тільки для них обох бо чоловік Джейн працював якраз на нічній зміні. Старші Ненсині брат і сестра були вже одружені і жили окремо.

На столі вже стояли гарні порцелянові тарілки і добротякісна посріблювана столова застава. Не бракувало і флякона з квітами. В кухні пахло чимось смаковитим.

— Знову нині курка на вечерю? — потягнула носом Ненсі. — Ми ж їли курку передучора! Я думала, що нині буде стейк!

Дівчина відкрила ледівку: І тут теж нема нічого цікавого! Волова печеня, шинка, ковбаси! Це все вже мені надоїло!

Цього й терпеливій Джейн стало забагато: — Отже послухай! Поперше, я приладила курку зовсім інакше як попередніми разами, і є до неї знаменита салата та дві свіжі ярини! Подруге — стейки тепер дуже дорогі, і будь вдоволена, що їмо їх у неділю! А потретє — Джейн дивилася рішуче на улюблену доньку — гріх так вередувати! Ти краще подумай що не все і не в усіх бували такі достатки, як тепер у нашій хаті!

Ненсі здивовано глянула на маму; Джейн ще ніколи не промовляла до неї так суворо! А Джейн продовжувала: — Уяви собі маленьку кухонну кімнату, в якій стоїть залізна піч на вугілля і простий, дерев'яний стіл з такими ж твердими дерев'яними стільцями довкруги. У цьому тісному приміщенні шестеро дітей очікує приходу батька з праці. Батько працює щоденно дванадцять годин, і то без ніякого овертайму. Приходячи з праці, він приносить великий хліб. Цей хліб смакує, хоч і черствий. Спитаєш, може, чому черствий? Бо такий дешевий, а родина мусить дослівно рахуватися з кожним центом. Тоді мати ставляє на стіл велику миску з картоплею. У цій картопляній піраміді вижолоблює ложкою вглиблення, в яке наливає густого сосу. Сос приладжений з муки, дрібки товщу, придобрений манюсенькими кусниками м'яса. Поруч ставить нарізаний хліб і квашені огірки. Вся родина заїдає ці присмаки з великим апетитом, нікому й не сниться вередувати! А по вечері батько, встаючи від стола, каже вголос: „Дякую Тобі, добрий Боже, за наш щоденний хліб!"

— Навіщо ти розказуєш мені про якусь „поверти страйкен" країну? — сказала Ненсі. — Хіба я можу цьому зарадити?

— Помиляєшся, доню, — відказала Джейн. — Це була картина з мого дитинства у часи депресії!

— В такому випадку це мусіло бути дуже сумне дитинство! — кликнула дівчина.

— Навпаки — щиро всміхнулася Джейн — це було гарне дитинство, хоч ти, вихована у надмірних достатках, не зможеш цьому повірити. Бо хоч ми жили скромно, проте голодні ніколи не були! Зрештою, ми не придавали пересадного значення цим справам. Ми раділи життям, відчуваючи дитячим інстинктом, що воно гарне і зарпісне. Ми вміли знаходити радість у малих речах, на які покоління, виховане у теперішньому добробуті, не звертає уваги. Ми тішилися совяшним днем, але не попадали в депресію, коли падав дощ. Влітку ми раділи пікніком у місцевому парку — про авто і виїзд за місто нам і не снилося! Восени раділи золотистим листям і чекали першого снігу. А як на Різдво батьки обдаровували нас скромненькими дарунночками, зложеними з цукерків і якихось дрібничок, то це була більша втіха від тієї, яку ти зазнала, одержавши нову, кольорову телевізію. Так, Ненсі, це було гарне дитинство і я не проміняла б його за інше!

На обличчі Ненсі появилася задума; — Мамо, я ніяк не розумію, що могло бути, як ти кажеш, гарного у такому скромному житті? Чи ж вам, що виростали у таких обставинах, не хотілося чогось ліпшого, вигіднішого, легшого?

— У цьому і ввесь секрет — сказала погідно Джейн. Коли людині зразу дати даром усе, воно не має в її очах вартости! Людина дорожить і цінує тільки те, що здобуде власним трудом, зусиллям! Коли ми доростали, ми обіцювали собі, що створимо для наших родин і для себе ліпше життя! І створили його. Цим осягненням наше покоління гордиться і радіє. Та ще треба, щоб і нове покоління вміло це оцінити.

Ще ніколи лагідна, терпелива і дуже вирозуміла Джейн не сказала стільки, що тепер. Але це треба було сказати.

Інж. Іван Фур

З ПОЇЗДКИ НА ВЕСІЛЛЯ

Їдемо на весілля, до Чикаґо до наших спільних приятелів, ще з рідних земел з Холмщини, куди ми попали в часі першого „визволення" комуністичною Москвою західньоукраїнських земель у 1939 році. Покійний вже д-р Осип Клодницький кілька літ перед Другою світовою війною переніс свою лікарську практику з Товмача на Холмщину до повітового міста Грубешева. Тут його застала війна і звідси його змобілізовано боронити „ойчизну", але війна скоро скінчилася і він щасливо вернувся додому, до своєї родини. Дім родини Клодницьких став прибіжищем усім утікачам, які через Грубешів переходили на захід, до Холма, Підляшша чи дальше на корінні польські землі. Тут і нагодували, приоділи, коли треба було, порадили, дали щось на дальшу дорогу, не жалуючи ані часу, ані труду. Дещо пізніше ті обов'язки перебрав створений Український Допомоговий Комітет, (УДК), головою якого довший час був покійний доктор. В кінці листопада 1939 року попав і я туди, а дещо пізніше приїхав наш сьогоднішний шофер авта зі своєю родиною. Ми влаштувалися таки в Грубешеві, я став одним з директорів Повітового Союзу Українських Кооператив „Пробоєм", який кількох нас тут зорганізували, а інж. Роман Грабець став директором міської електрівні. Всі ми мешкали близько себе, стрічалися щодня і звідсіля наше знайомство і приятельство.

Польський уряд забороняв і переслідував організоване українське культурно - освітне і кооперативне життя на Холмщині і тому не диво, що по розвалі Польщі холмщак віджив, став на скоро організувати своє рідне культурне і господарське життя, організовано рідні школи, „Рідні Хати", кооперативи, ревіндиковано Церкви і з того приводу відбувалися святочні збори, імпрези, прийняття. Всі ми брали активну участь в тому підйомі українського духа і в тій відданій українській праці автохтона холмщака. Приємно було, коли на таких святочних зборах, прийняттях щиро і з вдячністю зібраний народ зі своїми священиками величав, дякував і співав многая літа великому митрополитові Кир Андрієві, нині Слузі Божому, за його мужню оборону УПЦеркви перед шовіністичною і брутальною церковною політикою польського уряду на Холмщині

Був це час багатий на різні події, несподіванки, час війни воєнних законів — суворих і жорстоких, час строгої контролі харчових продуктів і часто треба було особисто ризикувати, щоб це все погодити з родинними, громадськими і загально українськими інтересами.

Від того часу минуло більше як тридцять літ, але події залишилися ясні незатерті, нині ми їх пригадуємо, пригадуємо як ми тішилися нашими хоча б малими успіхами і журилися невдачами . . .

Десь за нами, окремо їде д-р Богдан Футей з дружиною Миросею і дітьми, Андрійком і Дарцею. Андрійко 7-ми літній хлопчик виконує на весіллю обов'язки малого дружби і тому участь його там „конечна" він про це цілий час говорить і тим гордиться. В дорозі ще одно авто з Клівленду, родини Романових з панею Фік і донею Христиною, молодою професіоналісткою д-ром юридичних наук.

У нашому авті весільний „коровай", його пекли в Клівленді, так хотіла молода, „такий самий як був на весіллю Марусі". Ми веземо його з великою обережністю, пильнуємо як ока в голові, щоб часом не ушкодити бо на ньому і „голуби" і „пташки" і „гільце" прикрашені барвінком, квітами і яблуками. Колись на рідних землях пекли його запрошені „коровайниці", врочисто зі спеціяльним ритуалом, співаючи при тому обрядові пісні, бож коровай це головний обрядовий і родовий весільний хліб, його пекли з муки, яку приносили всі члени родини. Не забувають і тут наші люди про ці гарні і культурні традиції. Дбають про це не тільки батьки, але чим раз більше ними захоплюється наша молодь, яка вбачає в тих традиціях вияв народної культури, що впроваджує оточення у світ духового піднесення і тому не хоче їх міняти на чужі і дешеві звичаї. І тут батьки і молодята вирішили уладити весілля українське, щоб показати наші обрядові звичаї і традиції чужинцям, яких запрошено на весілля досить багато.

Молодята обоє високоваліфіковані професіоналісти, доктори медицини. Лідія доня покійного д-ра Осипа і Осипи Клодницьких улюблениця „татуся", закінчила медичні студії і приписану практику з великим успіхом, похвалами і нагородами. Юрій, син знаної родини д-ра Володимира і Надії Процик, також неменш успішно закінчив свої медичні студії і тепер відбуває військову повинність.

Весілля відбулося у суботу 30 червня 1973 р. і почалося словом старости, адвоката Ореста Казанівського, який просив батьків, щоб своїм дітям „все простили і до шлюбу благословили". Батьки благословили молодят іконою Божої Матері до вінця і на нову дорогу життя... Діти просили благословенства, клякнувши перед батьками, цілуючи їхні руки тричі, бо так велить український звичай.

До церкви не їхали, як колись на рідних землях, кіньми із музикою, але автами в супроводі дружок, дружбів, родини і приятелів. Церкву по береги виповнив народ, в тому багато чужинців. Святу тайну вінчання перевели, митрополичий радник о. Павло Джулинський і парох о. Маріян Бутринський.

Ікони святих, кадильний запах горіючі воскові світла, традиційні вінчальні обряди зі зеленими віночками з барвінку, краса мелодій і їхнє чудове виконання священиками і хором „Прометей" під мистецьким проводом о. Івана Коротеця, створили надзвичайно святочний і піднесений настрій. Тисячні традиції р е л і г і й н о г о культу українського народу, це духові первні його душі. І тому не диво, що вони захопили присутніх, а зокрема не-українців, які свої вияви вдоволення, подиву і признання передали отцям, батькам і молодятам. „Дуже добре, що ви українці плекаєте свої традиції, вони чудові, будьте горді на них".

Весільне прийняття відбулося в Марріот Готелі при 8535 захід Гіґгінс Роуд, Чикаґо о 7-ій год. вечора з участю, понад 300 гостей з різних стейтів Америки і Канади і різних національностей, як: греки, литовці, індійці, лібанці, жиди, поляки і арґентинці. За професією були це професори університетів, визначні лікарі, директори шпиталів, інженери, всі вони приятелі батьків, вихованки молодят, добре знайомі, представники організацій і товариств.

Батьки вітали молодят, при вході на залю, традиційним українським звичаєм, хлібом і сіллю. При головнім столі засіли молода пара зі своїм почтом, дружками і дружбами, всі молоді, гарні, „цвіт України", разом 18 осіб, в тому 8-ох молодих українських лікарів, а окремо приміщено н а й м о лодших членів почту Андрійка Футея, який на вишиваній подушці ніс шлюбні вінки з барвінку, і його асисту Тамару Клодницьку і Дарцю Пачовську — (обі 4-ро літні дівчатка).

З великою парадою старостина мґр Галя Пачовська в товаристві старости і членів родини внесли на залю весільний коровай і примістили його на головнім столі, перед молодою парою.

Прийняття започатковано молитвою, яку провів митрополичий радник о. Павло Джулинський і відспіванням многая літа молодій парі. Вміло вив'язувався зі свого завдання староста адвокат Орест Казанівський, який з

(Закінчення на стор. 6-ій)

Український Православний День в Міннеаполісі

День 14 жовтня 1973 р. був одним з тих напрочуд гарних днів золотої осени. Того дня відбувся Український Православний День. Прибула майже вся громада. Простора заля Школи при церкві св. Михаїла була заповнена, а для молоді приготовано спеціяльні столи у фоє при шкільних приміщеннях внизу.

На терені наших міст Міннеаполісу і Ст. Полу є три українські православні парафії, дві — св. Михаїла та св. Юрія Переможця в Міннеаполісі, і одна свв. Володимира й Ольги є в Ст. Полі. Настоятелями тих церков є о. митр. протоієрей Антохій Микола, св. Михаїла, о. прот. Кединський Микола, св. Юрія Переможця в Міннеаполісі та о. прот. Красевич Юрій, свв. Володимира й Ольги в Ст. Полі. На терені наших міст Український Православний День започаткував о. митр. протоієрей Антохій Микола в 1962 р. і відтоді це торжество відбувається щорічно.

Цьогорічний Український Православний День відбувся величаво. Цей ж бо зійшлася наша братія аж з трьох парафій! Підготовою Дня зайнявся Святковий комітет, який очолив настоятель церкви св. Михаїла о. митр. протоієрей Антохій та Андрущак Павло, голова Церковного комітету св. Михаїла. В склад Святкового комітету входили представники всіх наших православних парафій. На ці торжества загостив Преосвященний Константин, який в сослуженні оо. настоятелів та о. протодиякона Поліщука відслужив Архиєрейську Службу Божу. Співав хор під орудою інж. А. Гноєвого.

По закінченні відправ був спільний обід, який приготовила Сестрицтво, а по обіді відбулася програма. Програма багата різноманітністю могла вдоволити навіть вибагливого присутнього. Започаткувала програму знана солістка - сопрано Оксана Бриль піснею „Нагадай бандуро" слова Н. Калюжної, муз. Г. Китастого, в супроводі двох бандуристок, а опісля арію Галі з опери „Назар Стодоля" за Т. Шевченком, муз. Д а н к евича, „Колискову" Слова Б. Александрова, музика Китастого, „Україно, матінко моя" слова Л. Забашти, муз. Кос-Анатольського, при фортепіяновому супроводі п-і Гвен Перун. „Вже не рік" — вірш Б. Лисянського деклямувала п-і О. Остапчук. Була і друга деклямація Ані Правдюк п. з. „Молюсь Тобі", о. Зореслава. Були і дві доповіді, о. Красевича і д-ра Лисого. Оба доповідачі заторкнули справу дальшого розвою та існування церков. Критерієм має бути поєднання трьох церков в одну сильну, чисельну під новою назвою. Конкретний вислів тим думкам дав о. прот. Красевич. На ту саму тему висловився і д-р Анатоль Лисий. Висновки обох прелегентів не нові, але наново представляють мариво, яке стоїть перед кожною еміграцією, — а саме, — ступнева асиміляція.

У той невеселий настрій по обох відчитах вніс багато відради виступ Капелі Бандуристів ОДУМ'у під музичним проводом інж. Володимира Вовка з в'язанкою українських народних пісень. Великий успіх мали солістки бандуристки Галя Гаєва і Таня Вовк. Не можна поминути і виступу 8 співаків і п'ятьох бандур, які з нагоди 800-ліття міста Полтави відспівали „Полтавський рушничок".

По всіх точках з привітальним словом виступив Преосвященний Константин. Він закликав до взаємної пошани, зміцнення прив'язання до рідної Церкви, скріплення релігійного життя, бо нас не врятують величаві будівлі, коли не будемо мати сильної віри і прив'язання до своєї Церкви. Слова Преосвященного прийняла численна авдиторія довготривалими оплесками.

Вкінці голова Комітету Українського Православного Дня п. Андрущак висказав слова подяки, а кінцеву молитву провів о. прот. Красевич.

Пакуляк Василь
пресовий референт УККА на Міннесоту

Тенісовий турнір у Чикаго

Щоб люди не подумали, що тільки в Ню Йорку, на „Союзівці" відбуваються тенісові турніри, то ми-чикагці — хочемо похвалитися, що й в нас є такі турніри.

Два роки тому при оселі „Самодопомоги" в Равнд Лейку (45 миль від Чикаго) ентузіясти тенісу на чолі з д-ром П. Харуком зорганізували Український Тенісовий Клюб і збудували три корти. Цього ж року їх виасфальтували. Почався рух і — мода на теніс. Старі й малі почали захоплюватися ним. Особливо після того, як чемпіонка тенісу Білі Джін Кінг „розгромила" колишнього чемпіона — „чоловічого шовініста" — Рігса. Чимало нових членів - пайовиків придбала наша Оселя завдяки тенісові. Він оживив Оселю. Багато молоді почали грати теніс, бо до цього часу тільки волейбол панував.

І ось уже другий рік відбуваються тенісові турніри. Цього року вже досить поважний, бо в ньому брали участь понад 50 осіб. Змагуни були поділені на п'ять груп. 7 жовтня 1973 р. відбулися фінальні змагання. Вислід їх і хочемо для історії подати до відома.

У групі мужчин чашу першуна здобув д-р Р. Вірщук перемогою над З. Фуровичем; у групі жінок А. Харук виграла з О. Марчук; у сеньйорах д-р П. Харук переміг інж. Куріцу; у групі старших юнаків М. Копач виграв з А. Целевичем, а в групі молодших юнаків Д. Копач переміг Д. Марчука.

Чаші спонзорувала кредитівка „Самопоміч" в Чикаго. Інж. Д. Григорчук від „Самопомочі" та голова „Самодопомоги" д-р П. Вигінний вручили чаші фіналістам.

Голова Тенісового клюбу д-р П. Харук одержав від своїх членів пропам'ятну таблицю, як вияв подяки за його працю для цього клюбу. Д-р Харук був зворушений цію увагою до себе, він закликав і надалі плекати теніс, але підкреслював потребу підвищення якости гри.

Жаль, що надходить зима, не можна буде вправляти . . .

В. Г.

Виступ Дарії Ярославської в Пассейку

Заходом 70-го відділу СУА в Пассейку в суботу 20 жовтня ц. р. загостила тут письменниця Дарія Ярославська. Привітавши письменни ц ю, голова Відділу О. Площанська передала провід культурно-освітній реф. І. Шраменко, яка й прочитала рецензію проф. д-ра В. Лева на трилогію письмен н и ц і „Повінь". Відтак пресова референтка Г. Бобиляк читала поодинокі рецензії трилогії, а пані М. Бакалець, Гнатейко та Д. Калатало читали уривки з творів письменниці. Панна Марта Шраменко відіграла на фортепіяні „Місячну сонату". Відтак авторка прочитала вимок із ще недрукованої повісти із дій Дивізії п. н. „Втеча" та новелю „Грішник" Приявні довідалися, що письменниця не тільки видала ряд повістей, але й що вона пише оповідання, новелі, статті, а теж дописує на мовні теми. Завершенням вечора було відчитання Дарією Ярославською „Римованих дефініцій", в яких вона, між іншим висловила думку, що „письменник є в'язнем власних мрій".

Письменниця привезла зі собою свої книжки, між якими були це твори видані у Львові. Підходили приявні і набували її трилогію.

Вечір закінчився гостинним прийняттям.

(н-я-к)

Про мистця Омеляна Мазурика

З нагоди Другого Конгресу Вільних Українців у Торонті влаштовано одноособову виставку відомого нашого мистця Омеляна Мазурика. З цієї нагоди варто б і дещо ближче познайомитись з нашим мистцем.

Омелян Мазурик народився на Лемківщині, в селі Брежаві, студії мистецтва закінчив 1964 р. в Кракові, а в 1968 р. переїхав до Парижу, де тепер живе і працює.

Ось деякі голоси французької мистецької критики про нашого маляра. У статті „Портрет мистця" у паризькому журналі „Ревю модерн" з січня 1973 р. мистецький критик Роже Клермон, між іншим, висловлюється п р о Омеляна Мазурика так:

„Мазурик є всебічно завершеним мистцем, спроможним малювати при станку як і технікою фреску чи іншими можливими малярськими засобами. Багатство засобів його мистецького вислову аж ніяк не противиться його малярській природі. Орудуючи згущеним матеріялом і чистими сміливими кольорами з рисунком, зведеним до істотного, він у нічому не обманює глядача.

Інтерпретуючи к р а є вид Альп чи Карпат, Мазурик завжди надає йому своє особисте забарвлення, яке декому нагадує Шагаля, але це було б великою помилкою йти по лінії такого порівняння. Мазурик є більш правдивий, могутніший та різноманітніший. Він не вживає малярства як фолкльорного засобу, але висловлює в ньому свої почуття, в яких величне гармонійно йде в парі з людяним. Це бачимо в деяких майже абстрактних його композиціях, в яких він поєднує техніку ікони (золото) із мазками спонтанно наложеного кольору — за способом наймодерніших експресіоністів.

У малярстві Мазурика відкриваємо зворушливе свідоцтво болю і віри — неначе тужливий крик за втраченою батьківщиною, а водночас глибоку надію на новий обіцяний Еден..."

Голова Спілки французьких критиків Р. Врінат писав про твори Омеляна Мазурика в журналі „Нувель Літерс" з 1-го січня 1973 р. так:

„... Його твори навіяні слов'янською атмосферою, яку найбільше видно в чудових кольорах та багатих у містицизм іконах. Хаотичні пейзажі переварюються на полотно прямо з палітри і кличуть у снотворний світ, але сенс неймовірної дійсности просвічує через них часто..."

Критик Андре Канель пише у журналі „Ревю Модерн" з лютого 1973 р.: „Картинами, що нагадують емаль, Мазурик нас оголомшує і приваблює... Його кольори так подані, що передають гієрархічний аспект персонажів (характерне для візантійського мистецтва). Зарис дивних, експресивних лиць стилізований та могутній".

У згаданому вже паризькому журналі „Нувель Літерер" з січня 1973 р. інший відомий французький критик Жорж Жіроду так характеризує творчість Омеляна Мазурика: „О. Мазурик поєднує у своїй справді оригінальній творчості знання модерного малярства й іконографії візантійського стилю з свобідною, пластичною інтерпретацією, яка веде його часом від Шагалівської поезії до порогів абстракції. У нього зарисовується повний сили експресіонізм суворої правди на підставі догматичного і символічного минулого. Він є малярем, якого дуже свобідна палітра має прекрасний вислів, не менший від його малярсько г о матеріялу, що його він уміло дисциплінує в образі".

Критик Моріс Тасар, зазначує в паризькому журналі „Карфур" з 4 січня 1973 р. українське походження Мазурика, підтверджує експресіоністичні тенденції у його творах. Він пише: „Цей мистець українського походження пов'язаний з експресіоністичною тенденцією багатьох малярів першої полови н и XX ст. середньої і східньої Европи. Його краєвиди та портрети із зворушливи м и лініями та кольорами, які з могутнім розмахом зударяються, — мають більше сили ніж чару ... Зате його своєрідні стилем ікони — поєднують рівновагу з ніжністю".

Цих кілька уривків з рецензій незвичайно вимогливих французьких критиків на виставки нашого мистця О. Мазурика доказують, яку високу позицію він здобув собі у міжнародному мистецтві вже за п'ять років свого перебування в Парижі. Відкриття виставки Омеляна Мазурика в Інституті св. Володимира в Торонті відбулося в неділю 21 жовтня.

(вл)

Вечір гумору і сатири у Філядельфії

(Гостям з Австралії Зої Когут і Ірені Залеській замість подяки)

Сатира — мабуть найтяжчий рід письменницької творчости, бо показати людину у правдивім дзеркалі, виказати її хиби і вказати правильний шлях, щоб уздоровити суспільство, потрібно не тільки великого знання психології, але й тонкого такту, щоб не вразити і не образити нікого. До таких письменників належить Зоя Когут, якої змістовні вірші читаємо часто в „Лисі Микиті".

Вечір „Галло Американська Україно", що його влаштували Об'єднання Письменників „Слово", Літературно-Мистецький Клюб і Окружна Рада СУА у Філядельфії дня 13 жовтня ц. р. втішався такою великою фреквенцією, що забракло місць у просторій залі спорт. Т-ва „Тризуб" (що не часто трапляється).

Вечір цей відкрив проф. Іван Коровицький, голова Літ. Мист. Клюбу, представивши артисток Зою Когут і Ірену Залеську. У півторагодинній програмі (без перерви) наші гості з Австралії в поазбучнім порядку розказали про життя українців у Австралії, їхні надбання і успіхи і торкнулись найбільш пекучих проблем нашої еміграції.

По мистецьки виголошуючи вірші Зої Когут, задержувались над деякими словами довше, напр. над с л о в о м „Емігрант" і „Доля". Чому все нарікаємо, що наша доля гірша чим у других народів. Артистка Ірена Залеська у прекрасній віршованій формі відповіла на цей запит і присутні почули скіль к и правди було в цих словах. Модерні поети, мистці і політики побачили себе теж у дзеркалі сатири.

Торкнулись артистки теж нашої найбільше пекучої церковної проблеми. І так як колись усі дороги вели до Риму, сьогодні Рим іде дорогою до Москви і, яке щастя, що Господь післав „незрячим", нашого Патріярха Кир Иосифа Сліпого. Дуже вдалими були вірші, я к і „брали за душу" і витискали сльози з очей — зіставлення двох світів, порожнечі й ідейности молоді сучасної і молоді на рідних землях, цієї що „сліди босих ніг лишали на східнику". Також порівняння Різдва комерційного, з Рождеством Спасителя, настроєвого, чисто г о, як сніг в Україні.

Тепло й щиро прощали артистки численну публіку, яка частими оплесками переривала їхні виступи. Опісля під час вечері витворилась дружня атмосфера і виміна думок. У поетичнім привіті від Об'єднання письменників „Слово", привітав гостей відомий письменник Остап Тарнавський, а від акторів Філядельфії промовляв Ярослав Климовський, який підкреслив, що не кожний письменник уміє читати свої твори так по мистецьки, як Зоя Когут.

„Війт", української Філядельфії д-р Микола Ценко і невтомний борець за український Патріярхат д-р Лев Рудницький, поділився споминами з Е в х а ристійного Конґресу в Австралії. Від СУА привітала гостей д-р Наталя Пазуняк.

Цей висококультурний вечір і наших дорогих гостей з Австралії, письменни ц ю Зою Когут і акторку Ірену Залеську, Філядельфійсь к а громада згадуватиме довго.

Ірена Ванчицька
прес. реф. Окр. Ради СУА.

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ У СУЧАСНІЙ РУМУНІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Ракочі, Євгена С а в ю к а (1904 р.) та Івана Шмуляка. У цьому збірнику — як і в попередніх — зустрічаємо авторів різного віку: від сивоволосих (Денищук, Савюк, Ракоча, Клемпуш, Коцар), до молодих (Ковач, Баршай, Ірод, Павліш), які тількищо піднялися до літературноголету, з доторком подиху модернізму. Упорядкував альманах і попередив вступним словом Євген Мигайчук. Альманах має 302 стор., тираж 500 прим.

Те саме видавництво випустило в 1969 р. збірник „Народні співанки". Це народні пісні, зібрані з усіх теренів українських компактних поселень сучасної Румунії: буковинські, марморошські, банатські і тульчанські. Зібрав пісні, упорядкував їх і написав передмову до збірника — Іван Ребошапка. У додатках п о м і щ ений „Словник діялектичних слів та виразів" і „Покажчик пісень та примітки", в якому подано де, хто й коли записав дану пісню. Це цікавий матеріял, вперше записаний на цих теренах. Збірник має 286 сторінок. Тиражу не подано.

У 1970 р. створюється у Букарешті нове видавництво „Критеріон", що видає виключно твори національних меншин, які живуть на території Румунії. У тому самому році засновується при Спілці письменників Румунії — Літературна студія українських письменників Румунії. Від тепер всі твори українських письменників друкуються у цьому видавництві.

Так у тому — 1970 році — видавництво „Критеріон" випустило „Антологію української клясичної поезії". Впорядник і передне слово — М. Ласло. До Антології ввійшли твори (не завжди дібрані найкращі й найхарактеристичніші) таких поетів: Т. Шевченка, Л. Глібова, Ст. Руданського, Ю. Федьковича, С. Воробкевича, М. Старицького, І. Франка, П. Грабовського, Л. Українки, М. Вороного та О. Олеся. Зверхне оформлення Збірника задовільне. Він має 318 сторінок. Тираж не поданий.

У наступному — 1971 році — це видавництво випустило 6 індивідуальних збірок поезії та 2 збірники, а саме: „Ой у саду винограду" та антологію „Окрилений час".

Збірки поезій належать таким поетам: 1. Степан Ткачук (1936 р.): „Розколоте небо". Замість передмови про автора і його творчість — Євген Мигайчук. Збірка має 109 стор. Наклад 390 прим. 2. Марія Балан (1895 р.): „На самоті". Переднє слово — Михайло Михайлюк. Збірка має 22 сторінки. Висоти накладу не подано. 3. Стеліян Груя (Груя): „Надра". Вступне слово до збірки Михайла Михайлюка, який уважає автора, що це „поет виразної образної індивідуальности, цікавої метафоричності та художних асоціяцій... поетове світосприймання живиться соками рідної землі, її добродійністю". Збірка охоплює 56 сторінок. Тираж не поданий. 4. Михайло Михайлюк: „Інтермеццо". Збірку попередило „Слово про Інтермеццо" пера Євгена Мигайчука, який уважає Михайлюка „поетом філософського складу, філософських роздумів над долею людини... поезія життєлюба, поезія дерзання людини..." Збірка має 58 сторінок. Тираж не поданий. 5. Іван Непогода: „Крапля в морі". Передова Віктора Тулбуре, який каже, що Непогода є „мрійником, тонким філософом і майстром писаного красного слова". Збірка має 92 сторінки. Тиражу не подано. 6. Орест Масикевич (1911 р.): „На місячних перехрестях". Лірика Масикевича — а також і Непогоди — цікавіша від попередніх своєю оригінальністю і удосконаленою технікою віршування. Збірка Масикевича важлива ще і тим, що в змісті автор подав рік створення кожної поезії. Збірка має 149 сторінок. Тираж не поданий.

„Ой у саду - винограду" це збірник „світових величальних пісень". Він охоплює „деякі з найкращих зразків зимових величальних пісень — колядок, щедрівок, віншівок тощо, які побутують серед українського населення, що проживає в окремих населених пунктах Соціялістичної Республіки Румунії". Зібрав і впорядкував, вступним словом і передмовою попередив Іван Ребошапка. У Додатках: „Словник місцевих слів та виразів", а також „Покажчик пісень та примітки", в якому подано, хто й де записав кожну пісню. Це науково оброблене видання. Цінне воно тим, що про фолкльор на цих українських землях українська публіцистика дуже бідна, або й ніяка. Збірник має 288 сторінок великого формату 24 x 17 см.). Тираж не поданий.

Збірник „Окрилений час" — це антологія поезії, присвячена 50-річчю Румунської компартії, дань українських поетів сучасному румунському режимові. У Збірнику поміщені 32 поезії таких поетів: Степана Ткачука, Ореста Масикевича, Івана Ковача, Михайла Михайлюка, Михайла Небиляка, Василя Баршая, Марії Балан, Миколи Корсюка, Івана Непогоди, Юрія Павліша, Корнелія Ірода, Стеліяна Груї, Івана Арделяна, Івана Шмуляка, Івана Мойсюка, Івана Негрюка. 70 стор. Тираж не поданий.

Рік 1972 позначений чотирма томами українських видань: 2 індивідуальні збірки поезії і 2 збірники художньої прози.

Поезія заступлена тут збіркою „Поезії" Івана Ковача та „Криниці моїх очей" Михайла Небиляка. Збірка Ковача має вступне слово про поета й його поезію пера Євгена Мигайчука. Згідно з характеристикою Мигайчука, „Іван Ковач — поет сміливих, незвичайних нових метафор... Його художні образи, сильні метафори, свіжі порівняння, цікаві алегорії... ясні епітети служать тільки для поглиблення та тонкого враження його поетичних ідей... Іван Ковач залишається суто ліричним поетом навіть внутрі епічного видіння". Збірка має 144 сторінки. Тираж не поданий.

Збірка поезій Небиляка „Криниці моїх очей" не-менше цікава. Вона замітна відважним алегорійними образами, цікавими алегоріями, та оригінальними епітетами. Збірка носить деколи модерністичну закраску. Вона має 178 сторінок, а тираж — 440 примірників.

Збірники українських прозових творів — це „Наші весни" і „Про землю і хліб".

У збірнику „Наші весни" поміщені твори таких авторів: Корнелія Ірода, Івана Ковача, Миколи Корсюка (1950) р.), Микоми Коцара, Василя Клима, Василя Крикуна, Ореста Масикевича, Михайла Михайлюка, Івана Мойсюка, Дениса Онищука, Степана Ткачука, Івана Федька та Івана Шмуляка. Вступне слово Михайла Михайлюка. При цій нагоді Михайлюк підкреслює, що „в українській літературі в Румунії помітне цікаве явище: поети, насамперед молоді, надрукувавши по збірці, почали працювати в малих формах прози — оповіданнях, новелях, гуморесках, етюдах, — досягаючи в численних випадках досить високого рівня художнього довершення... до літератури в останні роки прийшло численне, активне і талановите поповнення... воно влилося переважно в ряди поетів. Прозаїків, критиків з нього вийшло мало; тому між жанрами розподіл нерівномірний... початкові прозаїки ще не спромоглися на видання своїх творів окремими збірками... Найкращі їх здобутки оце прийшлося об'єднати в збірнику „Наші весни" ". Отже, проза цього збірника не великих полотен. Але деякі твори, поміщені в ньому, відображують пересічний талант їх авторів. Збірник має 245 сторінок. Тираж — 650 примірників.

„Про землю і хліб" — це „збірник художніх репортажів, присвячений десятиріччю завершення кооперативізації сільського господарства". Тут поміщені художні репортажі таких авторів: І. Колесника, Корнелія Ірода, Івана Ковача, Михайла Михайлюка, Івана Мойсюка і Степана Ткачука. Ці репортажі забарвлені пропагандою вищости колективного господарства. Тому і його наклад вищий від інших видань — 850 примірників. Об'єм книжки — 158 сторінок.

Оце знані нам по сьогоднішній день українські літературні видання у Румунії. Ми не ставили собі завд а н н я давати глибшу аналізу цих літературних появ, а тільки замаркували їх появу. Їх внутрішню літературну вартість хай оцінять компетентні літературознавці.

Приємно вражає естетичне зовнішнє оформлення цих видань, друкованих на доброму папері. Всі ці видання світять бездоганною українською літературною мовою.

У багатьох виданнях — соромливо — не подано висоти накладу: мабуть для того, щоб не соромитися за їх малий тираж. Як відомо, взагалі, тираж всіх українських видань у Румунії (як і в СССР), дуже низький: не стоїть у жадному відношенні до кількости українського населення у Румунії.

Не можна сказати, що всі надруковані твори є на належній висоті. Деякі письменники молодшого покоління тількищо піднялися до літературного лету, але між ними замічаються незаперечні таланти. Є відрадним явищем факт, що навіть у цій закутині розкиданих українських поселень південно-східньої Европи, серед важких для цих поселень обставин, бачимо гарні парості українського м и с тецького слова.

Інж. Іван Жуковський — головою ЛМКлюбу в Ню Йорку

Ню Йорк. — В п'ятницю, 2 листопада, місцевий Літературно - Мистецький Клюб відбув Звичайні Загальні Збори, які відкрив член правління, інж. Іван Жуковський. Зборами провади л а Президія в складі: д-р Кость Паньківський — голова, п-і Оксана І. Щур — секретар. Після звітів уступаючої Управи та уділення їй абсолюторії, на внесок Номінаційної комісії, під головством д-ра Я. Гриневича, обрано нову Управу в такому складі: інж.-арх. Іван Жуковський — голова, його заступкий, Іван Керницький, д-р Ярослав Гриневич, Михайло Черешньовський, Галина Мирошниченко-Кузьма, члени Управи: Надія Литвиненко, Степанія Нагірна, Ірина Гошовська, Осипа Лень, Анна Гореча, д-р Богдан Вородайко, інж. Юліян Гошовський. Контрольна комісія: д-р Кость Паньківський — голова, Марія Карпевич, Євгенія Чапельська і Теодор Терен-Юськів — члени.

Ще один успішний концерт у Чикаго

У суботу 20 жовтня ц. р., старанням місцевого осередку СУМА ім. Павлушкова відбувся гостинний концерт в авдиторії школи Шопена.

Виконавцями на цьому концерті був дівочий хор „Жайворонки" та танцювальний ансамбль „Верховинці" з далекого Ню Йорку. Як уже знаємо, що ці дві мистецькі одиниці існують при нюйоркському осередку СУМА ім. ген. Т. Чупринки.

Ще далеко до початку імпрези, поспішаємо, щоб зайняти місця. Відкривається куртина. Перед очима глядачів у притемненому світлі зарисувалися рівні ряди хористок, зодягнених у жовто - помаранчовому одністрої.

Залунали слова „Прологу" у виконанні дівочого хору „Жайворонки" під дириґентурою інж. Р. Степаняка. Дівочий ансамбль виконав грацийний танець з рушниками, прикрашеними багатою буковинською вишивкою. Танець зробив позитивне враження на глядачів.

Керівниця програми п-і Іванна Кононів, акторка українських театрів, вкоротці заповіла наступну точку — це виступ хору з піснею „Живи, Україно..." Слова пісні заворожили слухачів та не одного змусили полинути на крилах спогадів. Стрічку думок незабаром перервали живі звуки оркестри і на ясноосвітленій сцені легко закружляли численні пари танцюристок. Усі зодягнені в широкі квітчасті спідниці та подібні хустки. Заворушились десятки ніг у скорому темпі „Тропотянки".

Ще не зовсім затихли бурхливі оплески на залі, а вже почулися перші слова із в'язанки гуцульських пісень у виконанні дівочого хору „Жайворонки". Виконано пісні „Над Прутом" та „Черемош".

В дальшому виступі танцювальний ансамбль показав щось нове. Виступили одночасно дві групи танцюристів, зодягнених в гуцульську та полтавську регіональну ношу. Вони чудово виконали напереміну гуцульський та полтавський народні танки. Це мимоволі змушувало глядача слідкувати за тим, хто буде героєм, хто переможе, чи „леґіні" з їхніми „гуцулками" чи таки рухливі „полтавці" та „полтавки". Але виявилося що кожний танок має своєрідну красу, незалежно з якого реґіону нашої Батьківщини походять. Вони були однаково гарні та дорогі українському серцю.

Ще глядачі не отямилися від соборного танку, як немов із підземелля виринули на сцену стрункі сильветки хористок. Незабаром залунали пісні — „Ой, матінко, моя", „Качки летять" та „виростеш, сину..." тут у співучасти хору виступала низка молоденьких солісток.

Дівоча танцювальна група виконала також танок „Молитва". Їхні блакитно-білі шати надавали потрібної поваги, таємничости та почуття побожности.

Після короткої перерви знову на сцену виступив численний дівочий хор „Жайворонки". Глядачів зачарували чудові, в українському стилі строї хористок. Зашелестіли довгі, бурякові на кольор спідниці та гарно вишиті сорочки. Заблистіли намиста та сережки. Виконано декілька повстанських пісень.

Нарешті, заповіджено довгоочікувану точку: „Повзунець" — танок запорожців; у виконанні юнаків з танцювального ансамблю „Верховинці". Танець виконано дуже добре, танцюристи вміло передали цю лиш запоріжцям притаманну завзятість, витривалість та загартованість. Тож не дивно, що публіка сприйняла їхній виступ щедрими оплесками.

Пізніше був ще виступ хору, дівочого танцювального ансамблю та трійки танцюристів - юнаків, винагороджених на недавньому здвизі СУМА. Ці останні виконали „Козачок". Опісля хор виконав в'язанку народних пісень.

Кульмінаційною точкою в концерті був, здається, чи не виступ танцювального ансамблю, який дуже добре виконав народний танок — „Гопак". Захоплена до безтями публіка кількакратно винагороджувала виконавців бурхливими оплесками та домагалася повторення виступу.

Під кінець концерту мав слово голова Нюйоркського осередку СУМА К. Василик, який подякував організаторам за влаштування концерту та публіці за масову підтримку. Тут також вручено китиці квітів виконавцям.

В заключному, можна сказати, що перший гостинний концерт перейшов на високому мистецькому рівні, але були й недотягнення. Одним з них було те, що хоч глядач мав нагоду відпружити свої нерви, однак надмірне перевантаження програми напевно перевтомило як виконавців, так і публіку. Тож побажанням було б у майбутньому такі програми плянувати коротшими, щоб оминути розчарувань.

Катерина Домашевська

Тенор-бандурист Володимир Луців

Володимир Луців

Ознакою житєздатности морального скріплення будь-якої людської спільноти є зріст культурних надбань постійний доплив молоді до всіх галузей громадського життя. Коли ознайомимося з творчою біографією загальновідомого у вільному світі українського співака і бандуриста Володимира Луцева, це вповні відноситься до нього. В. Луців уродженець Західньої України. Він співав уже з дитинства. Мабуть, одержав цей талант від своєї співучої матері. Під час війни опинився у Німеччині. Уже 15 літнім юнаком вступив до Капелі Бандуристів ім. М. Леонтовича у Ґослярі, під керівництвом відомого кобзаря Григорія Назаренка. Він збудив у молодого юнака любов до нашої бандури, інструменту, який так тісно пов'язаний з життям українського народу на протязі століть і займає таке місце у нас, як ніякий інший інструмент, будь-якого народу.

З Німеччини молодий кобзар переїхав до Англії, де зразу включився у працю Громади. „Українець - Час" від січня 1949 р., між іншим пише: „Треба відзначити молодого бандуриста Володимира Луцева, який з кожним виступом тепліше і краще доносить нашу українську пісню".

Около 2000 його виступів по багатьох країнах: Англії, Німеччини, Австрії, Швайцарії, Італії, Сицилії, Голляндії, Бельгії, Франції, ЗСА, Канади, Ізраїля, Гібральтару, Бермудських Островах, Канарійських, Багамських і т. п.

В. Луців знаний не тільки з виступів на концертах, радіопрограмах, телевізійних програмах, міжнародних фестивалях і т. д., але також із платівок. До найважливіших виступів і подій В. Луцева треба зарахувати: його речитал в Академії св. Кекилії в Римі, Першу нагороду на Міжнародному Конкурсі Співаків у Бельгії, однотижневі виступи на Всесвітній Виставці у Брюсселі (з бельгійського павільйону). Виступи на найбільшому кораблі „Квін Елізабет" та одержання за них срібної медалі. Одержання почесної Грамоти Стейту Массачусетс з рук губернатора А. Вольпе, виступ на Бенкеті Першого Світового Конгресу Вільних Українців, в королівськім Альберт Голі, найбільших театрах Великої Британії, радійові і телевізійні виступи по цілій Европі і т. д.

Володимир Луців живе постійно у Лондоні з дружиною Лесею та двома донечками Анною і Оксанкою. Він безаперечний пропагатор української культури у світі і один із найпопулярніших наших мистців у Вільному світі.

Микола Кавка
орг. референт ОМУС'у

Незабутніх тринадцять днів

Цього літа, я із своєю приятелькою, п-і Д. Шкварченко, задумали об'їхати маленьку частину Америки, щоб дечого цікавого побачити та відвідати своїх рідних і знайомих. Закупили ми спеціяльні квитки для старших громадян, що важні лише на 30 днів. Виїхали 31-го липня. Хочу враженнями зі своєї подорожі поділитися із читачами часопису „Свободи" і УНСоюзом, до котрого належу більше як пів сотки років.

Спершу ми поїхали до Бінґгемтону, Н. Й.; їхали ми три дні і три ночі. Америка — це чудовий край. Картина міняється щохвилини: тут гори, там ліси, степи, містечка, великі міста і завжди цікаві люди. Їхали ми вдвійку і було з ким поділитися думками та враженнями. Коло Бінґгемтону є мале містечко, Джансон Сити, де мій зять, о. митрат Франко Лаврик є парохом у парафії української православної церкви св. Івана Хрестителя більше ніж 28 років. У цій парафії кожного року в л а штовують Український День в першу неділю серпня; цю традицію зберігає парафія вже майже 40 років. У цей День є різноманітна програма та багата виставка українського мистецтва і культури. Цього року була надзвичайна виставка з Гуцульщини: прекрасні вироби і дорогоцінні речі, як: народний одяг, кожушки, килими, кераміка вишивки, різьба, українські гривеники та карбованці. Виставка є власністю Івана Лелети. Він сам гуцул, з великим знанням гуцульської культури та мистецтва, і тепер він живе зі своєю родиною в Кліфтоні, Ню Джерзі.

В програму Українського Дня входили українські народні танки, в котрих виступала молодь та малі діти від трьох років. Відтак виступив хор з в'язанкою народних пісень. Не тільки українців, але й різної національности людей було поверх 1500. Сестрицтво парафії приготовило українські потрави і печиво. Український День завершився матеріяльним і моральним успіхом.

Тільки 200 миль від Джансон Сити є Бавнд Брук, де ми помолилися в Церкві-Пам'ятнику і обійшли дуже цікавий музей, побачивши дуже гарні речі, стародавні, цікаві й дорогоцінні, і за те велика подяка належиться Управі музею. Тут є і цвинтар і ми відвідали гроби: покійного Митрополита Іоана, президента Української Держави Витвицького, поетеси Лятуринської та інших визначних людей. Зайняло нам багато часу обійти цвинтар, бо скрізь було дуже багато цікавого та надзвичайного — а довкола чудова природа і великий спокій.

По кількох милих днях, ми виїхали до Клівленду. Заїхали щасливо, де чекали на нас приятелі. В неділю були на Службі Божій в українській п р а вославній церкві св. Володимира в Пармі, Огайо, де о. Стефан Ганкевич є парохом. У цю неділю відправлено панахиду за душу покійного о. д-ра В. Колодницького, котрого я знала, як ще тільки він приїхав до Міннесоти. І я була щаслива, що тут я можу бути і брати участь у цій пропам'ятній молитві. Церква ця — дуже гарна з позолоченим —іконостасом. Хор прекрасний під керівництвом колишнього дириґента Капелі Бандуристів, Г. Китастого. Повний настрій до щирої молитви. По відправах п-во Холодняки пішли з нами оглянути Клівленд. Було цікаво й ми вдячні за їхню привітливість.

А тоді від'їхали до Міннеаполісу, Міннесота — переїжджаючи через величаве Чикаґо. У Міннеаполісі велика родина і багато знайомих. У приємній атмосфері перебули ми тиждень. В громадах не було імпрез, бо це був вакаційний час.

А відтак знову ми повернулися до Каліфорнії, де чекав нетерпеливо мій муж, щоб довідатися про мої враження із подорожі. Було цікаво. Я вже задумую на другий рік поїхати до Вашинґтону і в Канаду; цей спеціяльний квиток на автобус дозволяє їхати, де хто бажає і подорожувати 30 днів. Як сповняться мої мрії, то знову дещо опишу.

Катерина Пилатюк-Лимар

ОБНИЗИЛИСЯ ГУРТОВІ ЦІНИ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ

Департамент праці сповістив, що в місяці жовтні гуртові ціни харчових продуктів обнизилися на 3.3 відсотка. Це вже другий з черги місяць під час якого впали гуртові ціни харчових продуктів. У вересні ці ціни обнизилися на 5.2 відсотка.

Спікер Палати Алберт і сенатори Ґолдвотер та Скотт проти резиґнації президента Ніксона

Вашингтон. — Демократичний конгресмен Карл Алберт, який є спікером Палати Репрезентантів, і республіканські сенатори Беррі Ґолдвотер і Гю Скотт, у понеділок, 5-го листопада, заявили, що вони не погоджуються з тими законодавцями (переважно Демократами) та з тією частиною американської преси, які закликають президента Ніксона зрезиґнувати.

Спікер Алберт сказав, що на підставі тих інформацій, що він їх тепер має, він не може приєднатися до тієї групи людей, яка думає, що Президент повинен зрезиґнувати. Сенатор Ґолдвотер заявив представникам преси, що, на його думку, президент Ніксон не повинен резиґнувати, але повинен виступити перед сенатською Вотерґейтською комісією та особисто вияснити цілу справу двох „неіснуючих" магнетофонних записів, а також справу звільнення спеціяльного прокуратора Арчибалда Кокса.

Подібно висловився також сенатор Гю Скотт, який є лідером Республіканської меншости в Сенаті. Він також сказав, що жалкує, що республіканський сенатор Едвард Врук із Месачусетс у неділю, 4-го листопада, публічно закликав президента Ніксона зрезиґнувати із свого посту „для добра країни". Лідер республіканських сенаторів заявив, що сен. Брук ніколи з ним в цій справі не говорив. Дотепер, із усіх республіканських сенаторів, республіканських законодавців, хоч заявилися проти резиґнації Президента, все одно вимагали від президента Ніксона повного розкриття всіх інформацій у зв'язку з Вотерґейтською аферою. Наприклад, консервативний республіканський сен. Пітер Домінік із Кольорадо, який переважно підт римує політику президента Ніксона, у понеділок, 5-го листопада, заявив, що тільки повне розкриття всіх інформацій про цей скандал зможе привернути довір'я американського народу до президента Ніксона.

У вівторок, 6-го листопада, колишній генеральний прокуратор Елліот Річардсон, який 20-го жовтня зрезиґнував у зв'язку із звільненням спеціяльного прокуратора Арчибалда Кокса, заявив перед Сенатською юридичною комісією, а опісля й перед представниками преси, що, на його думку, президент Ніксон повинен перестати покликуватися на доктрину „екзекутивного привілею", а погодитися передати всі потрібні документи та інформації новому спеціяльному Вотерґейтському прокураторові. Доктрина „екзекутивного привілею" охоплює конституційний принцип розподілу влади між окремими частинами федерального уряду та принцип конфіденційности р о з м о в президента ЗСА. На підставі цих принципів, президент Ніксон довший час відмовлявся передати спеціяльному прокураторові Вотерґейтські магнетофонні записи, а тепер далі відмовляється передати деякі документи, зв'язані з Вотерґейтською аферою.

УЧАСНИКИ ВСЕСВІТНЬОГО КОНГРЕСУ МИРУ ВІДВІДАЛИ КИЇВ

Київ. — РАТАУ інформує про дводенне перебування в столиці України великої числом групи учасників т. зв. Всесвітнього конгресу миру, що відбувся в Москві під кінець жовтня. Понад сто учасників конгресу прибуло 2-го листопада до Києва, де вони мали нагоду познайомитися ближче з українською столицею та взяти участь у „багатолюдному мітинґу". Речниками делеґації були арґентинець Оскар Аленде, який очолював на конґресі арґентинську делеґацію, та президент Товариства лівано-совєтської дружби, депутат ліванського парляменту Хашем Хусейні.

У Бавнд Бруку відбулися величаві похорони бл. п. проф. Юрія Пундика

(Закінчення зі стор. 1-ої)

могилою, складалася з членів Союзу Ветеранів Українського Резистансу, які прибули зі своїми прапорами з Америки та Канади, під проводом сот. І. Поліщука.

Тлінні останки на вічний спочинок супроводила процесія при співучасти почесної варти, Родини та друзів, які з'їхалися з багатьох місцевостей Америки, Канади та Арґентини.

Владика Іов посвятив та запечатав гріб, а над напівопущеною домовиною прощав в далеку дорогу Покійного д-р З. Книш з Канади, вичисляючи його заслуги для добра українського націоналістичного руху та нашого народу. Д-р П. Остапчук, приятель Покійного з Духовної Семінарії в Кремянці, прощаd від себе та своєї родини, а сот. І. Поліщук, голова СВУР, словами „спи спокійно, Дорогий Друже!" віддав Покійному останній салют. Присутні відспівали „Видиш, брате мій".

Приготований обід відкрив та поблагословив Владика Іов, а проводив тризною д-р С. Кротюк.

З черги Голова Проводу Українських Націоналістів Олег Штуль-Жданович розповів обширно про життя сл.п. Юрка Пундика в Духовній Семінарії, як теж на еміґрації, про його здібності та заслуги в еміґраційній публіцистиці, зокрема в редагуванні „Променя" в Зальцбурзі і Мюнхені, відмічуючи рівнож сотки статтей, які Покійний опублікував в українській пресі.

Інж. М. Белендюк з рамени Ц.У. ОДВУ висловив співчуття Дружині та Родині Покійного. Учасник Українського Повстанського Руху на Волині сот. М. Скорупський поділився з присутніми спогадами про особу і характер Покійного.

На закінчення дружина Покійного п-і Марія Пундик подякувала Владиці та отцям, Голові ПУН та друзям по зброї-партизанам, приятелям та знайомим за участь в похоронах її улюбленого чоловіка, батька дітей та нашого товариша зброї.

А. Домарадський

Фестиваль ансамблю „Черемош"

Однією з ділянок нашого мистецтва — це народні танки, які своєю красою захоплюють українців і громадян інших національностей в Канаді. Як по більших наших скупченнях в Канаді, так і в Едмонтоні є кілька шкіл українських танків. Та найбільшою школою танків є школа танків Мирослав а Куця, яка існує уже кільканадцять років. Завдяки вивченню нашої молоді народних танків п. М. Куцем, деякі із них так полюбил и цього роду мистецтво, що в 1969 році зорганізували півпрофесійну групу танцюристів, даючи назву „Черемош", назву бистрої річки в Карпатах, в Україні.

Танцювальний ансамбль „Черемош" має 50 членів танцюристів. За короткий час свого існування, бо лише 5 літ, виєднав він собі добре ім'я не лише в Едмонтоні, але й на просторі від півдня до півночі Альберти, від заходу Канади, провінції Бритійської Колумбії — до сходу Канади, провінції Онтеріо. Здобув він добре ім'я своєю старанністю виявити себе під мистецьким оглядом на найвищому рівні під умілим вишколом М. Куця.

Танцювальний ансамбль „Черемош" є самоуправною одиницею, при Українськім Національнім Об'єднанні, яке безкорисно дає йому своє приміщення на відбуття проб танків. Хоч ансамбль „Черемош" є самоуправною одиницею, має свою, на своїх загальних зборах обрану Управу, має також і Батьківський комітет, головою якого є п. О. Мулька. Завданням цього Батьківського комітету є давати моральну та матеріяльну допомогу.

Танцювальний ансамбль „Черемош" в багатьох місцевостях Альберти, як теж у деяких міста інших провінцій Канади, часто в з'єднанні з хором „Дніпро" під дириґуванням Р. Солтикевича давав свої концерти. На 1974 рік ансамбль „Черемош" запрошено на виступ в ЗСА, до чого він вже довший час підготовляється.

В днях 16, 17 і 18-го листопада відбудеться фестиваль молоді — ансамбл ю „Черемош" під патронатом КУК. 16-го листопада буде „Черемош Баль" в МакДоналд готелі. У неділю 18-го листопада відбудеться в Ювілейній авдиторії концерт української пісні і танків, як також виставки.

Хоча федеральний і провінційний уряди дають деякі фінансові допомоги на виїзд із концертами поза Едмонтон, усе ж ці допомоги не покривають усіх видатків подорожей 50-ти членного Ансамблю. Часто через брак фінансів цілий склад не має спроможности на виїзд, наприклад останньо 14-го жовтня б. р. до „Принц Джордж" у Бритійській Колюмбії.

Тому члени ансамблю „Черемош" звертаються до громадян Едмонтону за фінансовою допомогою. Коли члени Батьківського комітету звернуться за спонзоруванням фестивалю „Черемош", просимо не відмовляти с я. Рівнож ансамбль „Черемош" просить молодь Едмонтону прибути на баль в МакДоналд готелі, як теж усе наше старше громадянство. Також просимо про якнайчисленнішу участь на концерті в Ювілейній авдиторії 18-го листопада. Участь у фестивалі — це велика допомога в скріпленні фінансів Ансамблю, яка й допоможе повному складові на виїзди поза Едмонтон з концертами.

Просимо всіх, в першу чергу членів усіх українських молодечих організацій Едмонтону, членів усіх жіночих організацій та загальнонаціональних об'єднань, чи товариств прибути на фестиваль „Черемош" в днях 16, 17 і 18-го листопада 1973 року.

Люба Бойко
голова ансамблю „Черемош"

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Шість нових українських лікарів у Чикаґо

д-р Андрій Пундій

Як минулого так і цього року до Чикаґської медичної громади прибув новий доріст, а саме шість українських лікарів: д-р Роман Дачкевич, д-р Юрко Грицеляк, д-р Мирон Стахнів, д-р Андрій Пундій, д-р Софія Воробець, д-р Тома Воробець.

Цим разом подаємо життьовий і студійний шлях д-ра Андрія Пундія. Андрій Пундій народився в Реґенсбурзі — Німеччина і є сином д-ра Павла і Дарії (з дому Склепкович) Пундіїв. Малою дитиною приїхав він із батьками до Америки 1950 року. Поселилися вони в малому містечку Віллимантик - Коннектикат, а опісля переїхали на постійно до Чикаґо. Тут Андрій закінчив із успіхом українську школу св. Николая, Школу Українознавства та середню школу св. Ігнатія. Крім цього він належав до Пласту. Також є членом УНСоюзу. Після закінчення середньої школи він вступив на Іллинойський університет і в 1969 р. здобув ступінь бакалявра із ділянки премедичних дисциплін. У цьому самому році Андрій одружився із Лідою Стародуб, студенткою Лайола університету. Ліда є дочкою Анни і б. п. інженера Ярослава Стародубів. Зараз після весілля молода пара виїхала до Мексико, де Андрій почав студіювати медицину на Автономічному університеті в Ґвадалягарі. У травні 1973 р. він успішно закінчив медичні студії та одержав диплом доктора медицини. В червні цього самого року він вернувся до Америки та склав нострифікаційний іспит на Ратґерському університеті і його прийняли на шпитальну практику в шпиталі св. Михаїла в Нюарку, Ню Джерзі. Молода пара живе тепер у Ірвінґтоні із дворічним синком Павлусем.

д-р Роман Орищкевич

Олена Сацюк здобула докторат з порівняльної літератури

Урбана. — Відома діячка українського студентсько г о життя в ЗСА, колишній головний редактор журналу Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУАСТ) „Горизонти", Олена Сацюк здобула в липні ц. р. науковий ступінь доктора з порівняльної літератури на Іллинойському університеті в Урбані. Тема, що її вибрала Олена Сацюк для своєї докторської дисертації незалежно від своєї наскрізь оригінальної побудови побудови замітна ще й тим, що безпосередньо зв'язує українську літературу з еспанською та американською. З другої сторони, в цьому аспекті вона є першою і покищо єдиною не лише на цьому континенті, але й серед наукових праць взагалі. Отже ж темою праці О. Сацюк було порівняння постаті козака, ґавча і ковбоя у їхніх національних літературах. У своїй праці п-і Сацюк порівняльною методою розглянула по десять творів з української, еспанської, та американської літератур, в яких згадані персонажі виступають, як головні герої акції. Проаналізувавши ці твори з літературно-формальної точки зору, докторантка звернула головну свою увагу на порівняння рис головних їхніх персонажів, наголошуючи первні історичного, соціологічного та естетично г о характеру.

Д-р Олена Сацюк оборонила свою дисертацію в Департаменті Порівняльної літератури при Іллинойському університеті в Урбані, 5 липня ц. р., перед Комісією, в склад якої входили: проф. А. Овен Олдріч, проф. Франсоіс Жост, проф. Дмитро М. Штогрин і проф. Луіс Ліел.

Д-р Олена Сацюк закінчила середню школу в Чикаґо і ступінь бакалявра, і мастера осягнула на тому ж Іллинойському університеті. Під час своїх студій над докторатом, брала, між іншим, виклади з української мови й літератури.

Д-р О. Сацюк, це — донька відомих п-ва Гікавих і дружина кол. визначного студентського діяча, д-ра Богдана Сацюка, який сьогодні є професором мовознавства у Флоридському університеті в Гейнсвіллі. Сама д-р Олена під час своїх студій займала різні пости у студентських громадах в Чикаґо й Урбані та була довголітнім головним редактором єдиного і, до речі найповажнішого, журналу СУСТА „Горизонти", який після її відходу від цієї праці, на жаль, перестав існувати. Д-р Олена Сацюк разом із своїм чоловіком проф. Богданом Сацюком є активними членами Сеньйорату ТУСМ, Пласту і далі постійно цікавляться життям українського студентства та всієї української громади.

Друзі зі Сеньйорату ТУСМ

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 139

К. Сарабун	Л. Костюк	М. Глова
Н. Москаль	Д-р Н.Й. Лепкалюк	М. Хархаліс
Д-р В. О. Семків	В. Вергун	М. Процек
Дж. Пашен	Т. А. Гесгів	С. Ремеза
К. Любас	Т. А. Гесгів	П. Копяк
В. Леськів	М. Дудар	Р. Кунинець
В. Клачко	А. Дудар	З. Федорович
В. Клачко	Л. Зайців	О. Данчишин
М. Семчишин	Л. Е. Шаєнко	В. Данчишин
Г. О. Семчишин	Й. Катинський	М. Шумський
Й. Семчишин	Й. Стефанишин	Ф. Григоращук
Н. Фукас	Й. Стефанишин	Ф. Завадівський
А. Оленяк	І. Стефанишин	Е. Василишин
М. Оленяк	М. Стефанишин	Е. Василишин
С. Гніздовський	М. Новаковський	С. Гаврищ
С. Верник	О. В. Енглер	В. Демко
О. Ільницький	І. Саноцький	Т. Й. Юнік
Й. Костюк		

Сума проголошених чеків .... $ 210.35
Раніше проголошено 33,375.29

Р А З О М: .... $ 33,585.64

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 140

В. Вересюк	Т. Тимків	Т. Шавалай
Г. Підгайний	Е. Федак	І. Головка
Н. Підгайний	П. Федик	В. Маліновський
О. Левицький	Е. Піддоубний	І. Ярема
С. Левицький	Е. Піддоубний	С. Онуфрейчук
О. Левицький	О. Лоб	Е. Куцій
А. Розділський	І. Казанівський	Г. Куцій
Л. Купішевський	А. Крук	В. Миґасюк
М. Корібаніч	І. Валюта	І. Миґасюк
І. Корібаніч	Т. Лаґаняк	А. О. Миґасюк
І. Кмець	Т. Лаґаняк	Д-р Р. Алискевич
І. Вурило	Т. Лаґаняк	Д-р А. Алискевич
І. Ліщак	А. Корнієнко	Я. Несторович
П. Ліщак	А. Месс	М. Гук
М. Мартинишин	К. Вондаренко	М. Гук
М. Іванюк	П. М. Чмир	Д-р С. Тимків
Ю. Джердж	Т. Тилавський	

Сума проголошених чеків .... $ 193.85
Раніше проголошено 33,585.44

Р А З О М: .... $ 33,779.29

Отець крилошанин Євген Боднар

(у 60-тиріччя священства і подружнього життя:)

25-го серпня 1963-го р. в церковній залі парафії св. апп. Петра і Павла, українська громада у Клівленді, Огайо, святкувала подвійний ювілей любленого й шанованого всіма отця Євгена Боднара: золотий ювілей його священства і такий же золотий ювілей його подружнього життя. Дата ювілею-святкувань була посередньою висліднею, що поєднувала дати одруження (3-го серпня 1913) і висвячення у душпастирі (7-го вересня 1913).

Отець Євген Боднар

Велике число учасників-гратулянтів цієї події з-перед десяти літ, з о. монс. Дм. Греськом та проф. д-ром М. Папом попереду, свідчило про велику популярність Ювілята — тимбільше, що до Клівленду він прийшов уже як емерит і в душпастирських обов'язках тільки, в міру потреби, допомагав у місцевій парафії. А це значить, що добра слава про поставу й діла цього священослужителя прийшла за ним з усіх усюдів, де він жив і працював.

Головним промовцем-біографом на згаданій імпрезі був уродженець Херсонщини — інж. Макар Каплистий, довголітній співробітник Ювілята в ділянці сільського господарства й кооперації. „Дорогий Отче!" — сказав тоді цей промовець, „... Наша співпраця і приязнь — це співпраця братів, що росли, виховувалися та формували свої світогляди — сталили характери в різних політичних, релігійних і соціяльних системах... Ви — душпастир, я агроном. Ваше призначення — нести духову поживу братам во Христі, моє призначення допомагати братам по крові видобувати поживу фізичну. Лучила нас і заприязнила нас вища ідея: служба нашому обездоленому, вимученому, доброму народові"...

Чи може бути краща й безсторонніша характеристика нашого Ювілята?..

Народжений 5 січня 1885 р. в місцевості Цвіржа, на Перемищині, син о. Михаїла Боднара й Марії з Гайдукевичів, як тількищо виявлено, пішов у життя слідами свого батька. А що його вибранка — Стефанія, з дому Нестор, з якою одружився 3-го серпня 1913 р., походить теж із священичої родини, то справа родинно-світоглядного міллє була сама собою подаднана чи наладнана. Коли 7-го вересня того ж року Ювілят, після закінчення теологічних студій, у Перемишлі з рук єпископа Константина Чеховича прийняв тайну священства — шлях праці у Христовому винограднику був відкритий. На жаль, цей шлях зараз на початку зазнає крутого повороту. Коли, після двохлітньої праці в ролі сотрудника в Никловичах, приходить покликання на адміністратора парафії Тулиголови (повіт Судова Вишня) молодий священик мусить, у ролі військового капеляна, йти на італійський фронт.

Вернувшися з війни (з відзначенням за поставу) о. Є. Боднар кидається у вир душпастирської і суспільно-громадської праці. Цей етап між двома всесвітніми війнами, відомий як „готування до другої дії Визвольних Змагань", позначений його ініціятивою і працею всюди там, де щось робилося, чи треба було робити в його парафії — Смерекові й (дочерних) Блищиводах. Свідки нараховують тузин товариств і установ, які Ювілят вів і оснував — у тому числі Повітовий Союз Кооператив і „Сільський Господар" у Жовкві, Повітовий Союз Кооператив у Камінці Струмиловій та Надзірну Раду Районової Молочарні в Жовкві. Крім того опікувався хліборобським вишколом молоді, який охоплював 15 тисяч молоді в віці 12 - 18 літ. А як завершення своєї многогранної і плодотворної праці, обдарований гарним голосом о. Є. Боднар виступав на імпрезах „Просвіти" й „Рідної Школи" в Жовкві з сольоспівами.

Після п'ятнадцяти літ такої інтенсивної й екстенсивної праці в Смерекові і Блищиводах (1920 - 1935), приходить її продовження на ширших водах, у містечку Мости Великі. Тут застає його Друга всесвітня війна, з двома інвазіями і тут лишається дослівно до останньої хвилини злопам'ятного липня 1944, коли то син, уже під обстрілом большевицьких танків, насил забрав батька, щоб на сходах залізничного поїзду) завезти його за кордон, де вже ждала його затривожена родина. —

В Австрії — не зважаючи на свій заавансований вік — виконував обов'язки капеляна у військовій формації „Українських Юнаків", а після закінчення війни, душпастирює в Кіцбюгелі, (Тироль) й околиці. 1949-го р. прибуває з родиною до Америки. Осідає в Кантоні, Огайо, де організує парафію та набуває для неї церковцю і парафіяльний дім. Потім деякий час душпастирює у Форд Сіті (Пенсильванія), а з 1957-го р., як емерит, проживає у Клівленді, Огайо, де ще довгі роки помагав у праці парафії св. Петра й Павла та служив для всіх довідком свого довгого життя. Автор цих рядків мав в особі Ювілята живу енциклопедію цитат із св. Письма.

У зв'язку з 50-річною ревною працею о. Євгена Боднара у Христовому винограднику патріярхорівний Верховний Архиєпископ Кардинал Кир Йосиф Сліпий наділив його званням крилошанина.

Бог обдарував Ювілята й Дружину прикладним потомством. Син д-р Володимир Боднар від багатьох літ веде українську філію банку Вест Сайд Федерал (раніш Парма Сейвінгс) у Клівленді. Знаний також — як визначний соліст-баритон. Одружений з Любою, з дому Гурко, мають двоє дітей — доньку Ліду та сина Мирона.

Дочка Ювілятів — бо насправді, пані-матка теж Ювілятка — Люба, замужня за інж. Михайлом Яновичем, по освіті сама магістер фармації, мають дочку Віру. А друга дочка Ювілятів — Ірина проживає з чоловіком і донькою Мартою, в Польщі.

Від часу обговореної на вступі імпрези минуло ще десять років, з п'ятидесятирічного зробився шестидесятирічний ювілей. Дай би Бог, щоб Ювілятам справити ще й 75-річний, діямантовий ювілей! Цей боговгодний священослужитель, який випромінює на оточення спокій, розважливість і згідливість, та його товаришка життя мають виглядати [illegible] від Творця такої нагороди.

О. Гайський

Купуйте в [illegible]

З життя і праці 368-го Відділу у Маямі

368-й Відділ у Маямі, Флорида нечисельний — 130 членів, віддалений більше як тисяча миль від Союзових громад і від Централі. Немає в нас поблизьких Окружних Союзових Комітетів, що могли б так тісно і так активно співпрацювати на Союзовій ниві як інші Відділи в Америці й Канаді. Усі ті обставини безперечно створюють труднощі, але життьова практика доказує, що не далечінь, а обов'язковість поодиноких членів, їхня самопосвята і любов до своєї організації і народу є рушієм усього громадського життя. І тому, що всі ці фактори існують у нашому Відділі — праця йде вперед не тільки на Союзовій, але й на всеукраїнській нивах. От, хоча б згадати збори Управи Відділу, що відбулися 13-го жовтня ц. р. в домі секретаря Відділу, Василя Подубинського.

Поодинокі члени Управи склали звіти і так В. Подубинський подав, що на альманах „Свободи" зібрано і вислано 173 дол. Заступниця предсідника Степана Ковальчука Оля Максимович у своєму звіті розказала про підготову, яка ведеться з нагоди 80-річчя „Свободи" і УНСоюзу і, що відсвяткування цих Ювілеїв відбудеться тут 23-го лютого 1974 р. До участи запрошено молодь, що гуртується при Клюбі танцюристів та в Школі Українознавства.

На зборах, крім цього, вибрано два делегати: Олю Максимович і А. Гнатюка до Центрального Комітету, Від. УККА в Маямі та рішено переслати 25 дол. даток на Другий Світовий Конгрес Вільних Українців. Обговорено також труднощі в зорганізуванні нових членів до УНСоюзу.

Степан Ковальчук
Предсід. 368-го Від. УНС.

Пам'яті проф. Юліяна Каменецького

11-го жовтня ц.р. в місті Стактоні, Каліфорнії, українська громада попрощала визначного, довголітнього виховника української молоді, відданого воїна-ветерана визвольної боротьби, активного політичного діяча і твердого оборонця української науки, проф. Юліяна Каменецького. Ми з Покійним запізналися і повних десять літ працювали, коли він, залишивши Чикаго, переїхав до нас на емеритуру доживати старші літа в пригожому кліматі. Дім його, подібно як і його власний дім на Україні потопав у зелені розлогих дерев, безмежних багатородних кущів і вічно квітучих різноколірних квітів. На сторожі стояв могутній, крислатий горіх, що постійно нагадував Покійному красу природи України. Виноградні грона, що високо спиналися на огорожі, відділяли посілість Покійного від сусідів. Просторе вікно робочого кабінету було спрямоване в сторону цього паркугороду, який, мабуть, був збудником в його інтелектуальній праці. Покійний до останніх хвилин життя писав і багато читав.

бл.п. проф. Ю. Каменецький

У зорганізованому житті нашої громади Покійний теж брав активну участь. Хоч ділило його від нас біля 100 миль, одначе ніяка національна імпреза не відбулася без нього. Ба що більше, він був часто святочним доповідачем, учасником і жертводавцем усіх бенкетів, ціллю яких було придбати фонди на національні установи, та членом керівних органів УККА в Сан Франсіско. Під час усього свого тут перебування Покійний носився з думкою основувати Відділ Наукового Т-ва ім. Шевченка, але обмежена кількість кандидатів в члени і їхній старший вік не дозволили йому здійснити свого задуму. У всіх громадських дискусіях предметом його журби завжди була молодь. Це заразом лягло в основу плянувань праці Відділу УККА.

Це тільки скромне зображення постаті Покійного, який жив і працював з нами на терені нашого тут зорганізованого життя. Однак, його многогранний, творчий і багатий життьовий шлях охоплює не тільки еміграційний період, але теж і батьківщину.

Ось коротка біографія, яка висвітлить постать великого патріота України і незаступимого виховника її молоді:

Юліян Каменецький народився в Маріямполі, біля Станиславова в 1892-му році. По закінченні гімназії в Коломиї почав студії історії на Львівському університеті, продовжував їх у Кам'янці Подільському, а по війні завершив їх у Празькому університеті. Педагогічну працю почав у час визвольних змагань у Станиславівській гімназії, а опісля у Юнацькій школі в Кам'янці Подільському. Тут теж очолював Студентську Громаду при місцевому університеті. Як вояк Української Галицької Армії перейшов її дантейський шлях від її основування аж до закінчення війни. Від 1920 року до вибуху Другої світової війни 1939 року викладав історію і географію в гімназіях Яворова і Рогатина. В Рогатині пірнув теж у вир громадської діяльности, основуючи протиалькогольне і протинікотинне Т-во „Відродження", редагуючи орган цього товариства, яке з бігом часу перенеслося до Львова і стало однією із національних установ. Воно проіснувало до 1939 року. В тому часі опублікував свою книжку „На роздоріжжі".

Другою ділянкою його праці була молодь. Він не тільки виховував її в школі, але й поза нею, очоливши місцеву станицю Пласту. Кожнорічні літні табори для молоді, крайознавчі прогульки, доповіді по селах Рогатинщини, основування відділів Т-ва „Відродження" — доповняли працю і так перетяженого роботою професійного педагога. Учительська Громада в його особі мала незаступимого голову.

Праця в Рогатині тривала до приходу німців. Під час німецької окупації в роках 1941-1944 він перебував у Станиславові, де викладав в Торговельній школі та провадив гімназійну бурсу.

Друга російська окупація українських земель спричинила великий ісход української інтелігенції і змусила Покійного залишити рідні землі. Він переїхав з родиною до Зальцбургу, де серед злиденних і тяжких умов таборового життя продовжував педагогічну і громадську працю. Почав викладати в таборовій гімназії та всеціло віддався праці з молоддю. Знову зорганізував Пласт та став першим крайовим командантом на Австрію.

В 1949-му році переїхав на постійне перебування до ЗСА і поселився в Чикаго. Здавалося, що воєнні мандрівки, фізичне виснаження, зв'язане з воєнними переживаннями, і старший вік спаралізують в Покійного охоту продовжувати національну роботу і перенесуть його в стан заслуженого відпочинку. Та глибоко вкорінена любов до молоді і до батьківщини спрямували його енергію в інше русло. Поза свою фізичну заробіткову працю, якої він не знав до того часу, він вповні віддав себе громаді. Зорганізував Станицю Пласту і став її першим головою. З групою патріотів основував Український Національний Музей, який сьогодні є гордістю всіх українців. Включився в працю НТШ і продовжував її пізніше на терені Каліфорнії.

Перейшовши на емеритуру, Покійний вибрав місто Стактон в Каліфорнії. Хоч це більше місто, осідок відомого університету, однак його дім знаходився в дуже спокійній дільниці, де птиці не вгавали зі своїм концертом ні вліті ні взимі. Тут він редагував „Дружні Листи", орган пластового Першого Куреня ім. С. Тисовського.

Як взірцевий батько дав кожній своїй дитині вищу освіту. Син Ігор є професором політичних наук Мичиґенського університету, син Леонід є лікарем в Стактоні, доня Аріядна, медсестра, замужня Терлецька, живе в Лос Анджелесі.

Похоронив Покійного о. крилошанин д-р А. Микита, а в імені громади попрощав голова Відділу УККА мгр О. Кладко.

Втрату Покійного відчула не тільки його родина, але й вся українська спільнота.

Володимир Оренгук

Повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 30-го жовтня 1973 р. упокоїлася в Бозі, на Україні наша Найдорожча

МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ ЖЕЛЕМ ВИСОВСКА

народжена 25-го грудня 1901 року в селі Ропиця Руська, пов. Горлиці на Лемківщині.

Залишила в глибокому смутку:

синів: ІВАНА з родиною на Україні
ЕМІЛЯ з родиною в Америці
та ближчу і дальшу Родину в Краю та за океаном

ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО В. КОЗАЦТВА
з глибоким сумом повідомляє всіх Побратимів Визвольної Боротьби України про несподівану смерть в Чикаго, Ілл., 6-го листопада 1973 року

ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНТРОЛЕРА УВК
ПОЛКОВНИКА УК

ІНЖ. АНТОНА АРТИМОВИЧА

СЛАВНОГО СТАРШИНИ УСС

Високодостойній опечаленій Пані Дружині Покійного і Його Рідним, висловлюємо найглибше співчуття.

Замість квітів на могилу

сл. п. проф. Юліяна Каменецького

зложили 115.00 дол.
на фонд журналу „УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИК":

Р. Волчук, Л. і Р. Гаврилюки, Р. Герасимович, Б. і В. Гнатківські, М. і Ю. Гончаренки, І. та Ю. Купчинські, Т. Купчинська, Я. і Я. Рубл., В. і З. Салевичі, Х. і Ю. Ференцевичі, Р. Ференцевич, І. та З. Шепаровичі.

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ — ВІДДІЛ у ДЕТРОЙТІ —

повідомляє усіх Друзів та все Українське Громадянство, що дня 3-го листопада 1973 року на 52-му році життя відійшов від нас у Вічність

св. п.

ОСИП БОЙЧУК

довголітній і взірцевий член ОПВВУ, ОУНз, член багатьох українських організацій, невтомний громадський працівник!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРОГРАМА
15-ГО КОНГРЕСУ СУСТА
СОЮЗІВКА, Кергонксон, Н. Й.

П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА і НЕДІЛЯ,

16-18 листопада 1973 року

П'ятниця, 16-го листопада 1973 р.

5:00-9:00 веч. — Реєстрація
7:00-9:00 — Засідання Екзекутиви СУСТА і Ради Президентів
9:00-11:00 — Товариська зустріч

Субота, 17-го листопада 1973 р.

8:00-11:00 ранку — Реєстрація
9:00-12:00 ранку —
а) Відкриття 15-го Конгресу СУСТА
б) Вибір Президії
в) Вибір Мандатно-Верифікаційної Комісії та Резолюційної Комісії.
г) Відчитання протоколу з попереднього Конгресу
ґ) Звіти уступаючих членів Екзекутиви
д) Дискусія
е) Голосування над новими громадами
є) Звіти з діяльности поодиноких громад
12:00-1:00 — Обід
1:00-6:00 по пол. —
Панель: „Участь етнічних груп в американській політиці". Представники Республіканської та Демократичної Партій.
б) Доповідь: „Вклад українського студенства в розвиток американського суспільства" — Мгр. Мирон Куропась
в) Дискусія над змінами до Статуту
г) Звіт Мандатно-Верифікаційної Комісії
ґ) Звіт Контрольної Комісії, уділення абсолюторії
д) Вибори
6:00-7:00 — Коктейл
7:00-9:00 — ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ
9:00-2:00 — ЗАБАВА

Неділя, 18-го листопада 1973 р.

9:00-10:00 ранку — Служби Божі
10:00-12:00 — Засідання новобраної Екзекутиви з Радою Президентів
12:00-1:0 — Обід
1:00-2:00 по пол. — Панель — „Етнічні групи в американському суспільстві" — Представники естонських, латвійських, литовських і українських студентських установ
2:00-3:00 по пол. — Звіт Резолюційної Комісії, дискусія.
3:00 по пол. — Закриття Конгресу

ЗАПРОШУЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ СТУДЕНСТВО ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТИ.

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА у БРУКЛИНІ, Н. Й.
151 Noble St., (Greenpoint), Brooklyn, N.Y. 11222

ОБХОДИТИМЕ СВЯТО

„ДЕНЬ ПОДЯКИ"

у неділю, 18-го листопада 1973 року

о год. 3:00 по пол.

На цьому Богослуженні проповідуватимуть запрошені проповідники, співатиме церковний хор і гратиме оркестра з УЄБЦеркви з Філядельфії, під управою ТЕОДОРА і ВАРВАРИ РУВИ. Головну проповідь виголосить проп. П. ТАРАСЮК.

На цю урочистість усіх щиро-сердечно запрошується!
„Дякуйте Господу, добрий бо Він". Пс. 106:1

ЦЕРКОВНА РАДА

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ ВІДДІЛ НЮ ДЖЕРЗІ

запрошує своїх Членів з Родинами та Гостей на

ДОПОВІДІ

інж. М. ЧАЙКІВСЬКОГО і д-ра Ю. КАРАПІНКИ

на тему:

„КРИТИЧНИЙ БРАК ЕНЕРГІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ ПРАКТИЧНОЇ РОЗВ'ЯЗКИ ЦІЄЇ ПРОБЛЕМИ".

Модератор — інж. І. ЗАГАЙКЕВИЧ

Неділя, 18-го листопада 1973 року

Год. 7-ма веч.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.

УПРАВА

ПОДЯКА

Дня 20-го серпня 1973 р. ненадійно і передчасно відійшов по Волі Божій у Вічність наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, СЕСТРІНЮК і ШВАГЕР

св. п.

Інж. РОМАН В. БАРАНСЬКИЙ

В першу чергу наша сердечна подяка за похоронні відправи Високопреподобним Отцям: о. Ігуменові і пароховi д-рові В. Гавлічеві, о. прелатові Федашеві, о. Лаврентієві і нашим кузенам о. В. Грабцеві та о. О. Шараневичеві.

Щиро вдячні кузенові д-рові Б. Криницькому за зусилля рятувати Його життя. Усім Приятелям, Знайомим Покійного, що спішили чи особисто чи листовно зі словами розради в нашому горю, всім Пластовим і Громадським Організаціям за надіслані вислови співчуття, всім Жертводавцям на пластові і інші добродійні цілі, за пожертви на Св. Служби Божі та інші вияви щирого прив'язання і признання Дорогому Покійному — наша глибока вдячність.

Мгр. Л. Крушельницькому і Вельмишановним Співакам, що під його проводом своїм чудовим співом звеличали похоронні обряди — ми невимовно вдячні. Нашу подяку спрямовуємо і до ВП. Голови Крайової Пластової Старшини, П. Дорожинського, за глибоко зворушливі його прощальні слова від усього Пластового Членства. ВП. Панам: інж. І. Заяцеві, який прощав Покійного як рідного, від Т-ва Укр. Інженерів, інж. В. Вишневському, за прощання від Дирекції Пластової Фундації. Наша сердечна подяка п. інж. Р. Левицькому за теплі слова прощання над могилою і близькому приятелеві Покійного і нашої родини інж. Р. Рогожі, який на поминках дав вірний нарис характеру Покійного та за теплі слова розради для родини. Ми вдячні також проф. І. Самійленкові, нашому сватові, за зворушливі слова прощання та П. Дяченкові, який щирими словами згадав свого св. п. Вуйка.

Всіх численних Учасників похорону за їхній труд та молитви, якими супроводжали в Останню Дорогу нашого Найдорожчого Покійника, хай Всевишній Бг винагородить своїми ласками.

ЛІДІЯ — дружина
і РОДИНА

З нагоди Ювілейного Бенкету, влаштованого для відзначення століття НТШ — заходом УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ в ЧЕСТЕРІ, Па. в дні 27-го листопада 1973 року — зібрано

на ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НТШ в ЗСА:

суму 1.800 долярів,
а саме:

681.00 долярів — дохід з бенкету;
по 100.00 дол. — Осип Лужецький, Відділ ООЧСУ, Честер, Союз Українок Америки, Відділ 13, Честер;
по 30.00 дол. — проф. д-р Григор Лужницький, Фед. Кредитова Кооп. „Самопоміч", Честер, ОУА „Самопоміч", Честер;
по 25.00 дол. — Союз Українок Америки, Відд. 2, Честер, Український Народний Дім, Українська Американська Ліга, Іст Честер, п. Анна Татарів, нотар Василь Пастушок, мгр. Володимир Сич, д-р Володимир Юзич, інж. Роман Мельник, інж. Андрій Сольчаник, Іван Федак, Теофіль Павлюк, мгр. Роман З. Микита, інж. Андрій Забродський;
по 20.00 дол. — СУК „Провидіння", Відділ 105, Честер, п. Анна Урбан, інж. Володимир Кузик, Григорій Цихановський, Ярослав Клюка, Дмитро Молодовець, Анатолій Гужва, Ярослав Захарків, Зенон Михалевський;
по 15:00 дол. — Український Народний Союз, Відділ 352, Честер, Петро Візняк;
по 10.00 дол. — Український Народний Союз, Відділ 156, Честер, Дмитро Сьома, Іван Ваган, Володимир Волянський, п. Мирослава Марусин, Василь Трач, Союз Українок Америки, Відділ 15, Честер, Василь Болонка, п-ство Оксана і Ярослав Рудакевичі, Василь Пастушок, Микола Гілевич, Роман Кізюк, Антін Коменданчук, Василь Біянський;
6.00 дол. — п. Параскевія Зубрицька;
по 5.00 дол. — Ярослав Корженівський, Орест Корженівський, Михайло Вілецький, Володимир Шурга, Осип Леньо, Евстахій Цибак, Євген Романюк, Евстахій Цибак, Євген Романюк, Евстахій Гусак, Петро Зарицький;
3.00 дол. — Валентин Лоян.

Разом передано суму 1.800 долярів.

Збірщики: голова Іван Федак, касир Осип Кістюк, Степан Микита.

З ПОЇЗДКИ НА ВЕСІЛЛЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

гумором пояснив англійською мовою наші весільні звичаї не-українцям закрема про нашу традицію вітати „хлібом і сіллю", і весільний коровай.

В часі прийняття молоду пару вітав о. Маріян Бутринський, парох УПКЦеркви св. Володимира і Ольги — вказуючи на їх національне релігійне виховання, на їхню професію, яку вони здобули тяжкою і солідною працею, що молодята свідомі свого походження, що вони володіють добре в слові і письмі українською мовою і тому наша Церква і наша громада збільшилася на ще одну свідому і дуже вартісну родину.

Від приятелів — по стороні родини молодої — вітав автор цих рядків, згадав і про покійного доктора і про батьків, які зуміли в нинішніх часах вивести свої дітей у люди і сьогодні вони стали не лише їхньою гордістю, але гордістю цілої української громади. Привіти склали ще інж. Роман Грабець з Клівленду, д-р Василь Мірчук від Українського Лікарського Товариства в Чикаґо. Д-р Пундій хресний батько молодого, опікун молоді зорганізованої в студентській медичній громаді, вказав на велику ролю молодечих і студентських організацій для нашої молоді, в яких вона пізнається, зживається і дуже часто побирається. До речі нинішня наша молода пара пізналася в студентській медичній громаді, в якій вони довший час разом працювали. Дружба д-р Борис Верн вітав новоженців від товаришів спільних студій. В міжчасі староста, адвокат Орест Казанівський пояснював не-українцям привіти англійською мовою і при тому розвеселяв гостей веселими і актуальними жартами.

Молода пара дістала багато привітів — телеграм з України — Львова, Німеччини, Арґентини, Польщі, Америки і Канади.

Вкінці батько молодого д-р Володимир Процик щиро дякував присутнім пон-отцям і всім гостям за участь і звеличання їхнього родинного свята. Таку ж подяку для всіх гостей сказав по-англійськи брат молодої д-р Роман Клодницький. Весільне прийняття закінчив молитвою старенький, але молодий духом о. Менцінський. А там прийшло ще при звуках музики краяння і ділення весільного торту і короваю, уведення молодої у „молодиці", ловлення „щасливою" дівчиною шлюбного вінка, а далі прийшла весела і щаслива забава з танцями, яка протягнулася далеко поза північ. Гості розходилися вдоволені, веселі, дякуючи молодій парі і родині за гарне українське весілля, якого вони ще не бачили тут у вільному світі, нашого поселення.

Молодята і родина є членами УНСоюзу.

СПОРТ

ДВІ ВИСОКІ ПЕРЕМОГИ „ЛЕВІВ"

Чикаго, Іллиной. — Перша футбольна дружина УАСТ „Леви" здобула дві високі перемоги у змаганнях за мистецтво Вищої Дивізії Національної Футбольної Ліґи Стейту Іллиной.

У неділю 7-го жовтня стрінулися „Леви" в п'ятих змаганнях осіннього сезону на стадіоні Ганзон парку о год. 4.15 по пол. з еквадорською дружиною „Атлетікс" підсилені в обороні Миколою Кратом після його чотиромісячної дискваліфікації. „Леви" перемогли еквадорців з високом рахунком 6:1 й ця перемога піднесла нашу дружину з третього на друге місце Вищої Дивізії групи „Червоні" з відношенням точок 15:11, а воріт 26:18. Ворота для нашої дружини стріляли Рой 3, в 55-ій,Карне в 56-ій і 86-ій хвилинах. Ґрін в 13-ій хвилині з подачі Андрущишина, Вінтер у 22-ій і Андрущишин в 47-ій хвилині з сольового заграння. У першій півгрі на воротах грав Орест Ванах, а в другій Вінтер з професійної дружини Ст. Луїз „Старс". Суддював Бейкер. Відношення наріжних стрілів 4:1 в користь „Левів". Склад Левів: Банах (Вінтер), Скороход, Іваник, Шефер, Крат, Шлінтер, Рамон, Аріяс, Ґрін, Андрущишин, Рой, Вінтер, Підковірів і Яворський.

Доріст „Левинятка" потерпіли високу поразку 0:6 від доросту чеської „Спарти".

Старші „Левинята" так само потерпіли високу поразку від своїх німецьких ровесників „Ґрін Вайт" 0:7.

Неділя 28-го жовтня: „Леви" — „Спарта" 6:0 (5:0). В останню неділю жовтня стрінулися „Леви" в 14-их змаганнях року, а 6-их осіннього сезону на бічному грищі Ганзон парку з чеською дружиною „Спарта" з Вищої Дивізії „Сині". Перша футбольна дружина УАСТ „Леви" розгромила чехів з високим рахунком 6:0 (5:0) й ця перемога піднесла нашу дружину з другого на перше місце Вищої Дивізії групи „Червоні" Національної Футбольної Ліґи Чикаґо стейту Іллиной. Теперішній рекорд „Левів" є такий: 14 змагань, 8 перемог, один реміс і 5 поразок; відношення точок 17:11, а воріт 32:18. „Левам" ще залишилися два змагання з італійцями „Марунс" і греками „Олімпікс", які треба конче виграти тому, що по перше місце ще сягають „Олімпікс, „Кікерс" і „Швабен". „Леви" показали „Спарті" концертову гру й лише їхній воротар врятував їх від дуже високої поразки, а зокрема в другій півгрі. Ворота стріляли Андрущишин 3, в 6-ій хвилині з подачі Іваника, в 10-ій хвилині з подачі Роя, в 70-ій хвилині з подачі Роя, Рой 2, в 32-ій хвилині з подачі Андрущишина, в 38-ій хвилині з подачі Кіпки і Роман Аріяс одні в 42-ій хв. На воротах „Левів" грав Вінтер за контуженого Ореста Банаха. Відношення наріжняків 3:3. Суддював дуже добре д-р М'ят Самарджіч, колишній футболіст югославів.

Склад „Левів": Вінтер, Іваник, Скороход, Шефер, Крат, Шлінтер, Аріяс, Ґрін, Рой, Андрущишин, капітан дружини, Кіпка, Возний і Євген Карпа. Ланковим першої дружини є Анатоль Гординський, футболіст резерви „Левів".

Поворот „Крил" до Першої Дивізії

Перша футбольна дружина СК „Крила" із сумівського осередку ім. Миколи Павлушкова перемогла в останніх змаганнях року дружину Ю. С. 72 (Юнайтед Сервс 72) 1:0 зі стрілу Івана Шленкера з карного копу на бічній площі Ганзон парку. „Крила" зайняли друге місце Другої Дивізії й разом зі сербами увійшли до першої, в якій гратимуть в 1974-му році.

Петро Головатий

„ТРИЗУБ" — ДЖЕРМЕН - „ҐАНҐЕРІЯНС" 2:1 (0:1).

Філядельфія 28-го жовтня 1973 р. — Змагання за мистецтво Оберліґи ДАФБ-у поміж „Тризубом" і „Джермен-Ґанґеріянс" з Ню Йорку не були на високому технічному поземі, але за це були дуже завзяті і емоційні зокрема, коли йдеться про кінцевий вислід. Протягом всієї гри дружина „Тризуба" мала перевагу, але провадження здобули гості з карного копу за „настрілену руку" під воротами „Тризуба" і вислід вони зуміли вдержати до перерви. У другій півгрі тризубівці збільшили темпо гри і змусили противника лише до оборони, але всі стріли або минали ворота, або попадали в руки воротаря. Грою „на час" противник старався вдержати існуючий стан до кінця і це йому вдавалося до останніх хвилин гри. Доперва в 83-ій хвилині гри Майнер з вільного копу вирівняв рахунок на 1:1, а кілька хвилин пізніше по стрілі з рогу цей сам змагун усталив кінцевий вислід на 2:1 в користь господарів.

У загальному змагання були гарні і цікаві. Глядачів-симпатиків „Тризуба" денервувало це, що їхня команда грала добре і дуже жертвенно, але воріт не могла здобути, хоч напад „Тризуба" ввесь час гри був під воротами противника, а знову його оборона не дала можливости противникові віддати одного грізного стрілу. Тому кінцевий зрив — закінчений здобуттям двох воріт глядачі привітали голосними оплесками.

У складі дружини „Тризуба" на позиції середущого нападника грав Майнер, а в другій півгрі контуженого Римарчука дуже добре заступив Кузевич.

З огляду на це, що чотирьох змагунів „Тризуба" визначено до репрезентаційної одинадцятки Америки на 11-го листопада, чергові змагання „Тризуба" відбудуться доперва 18-го листопада. Місце і противник у цих змаганнях ще не усталені.

„Тризуб" - аматори — „Гоя" 0:3

Наші студенти ще не мають достатньо спортової заправи і не дали ради бразилійським „олд-боям" у котрих ще грає колишній змагун „Тризуба" Ферейра.

„Тризуб" - юньйори — „Ляйтгавз - фантакс".

Ці товариські змагання програли по рівнорядній грі наші юньйори 1:2. Ворота здобув Колмаєр.

„Тризуб" - угні — Джуніята" 1:5.

Багато змагунів мали інші обов'язки і не могли взяти участи у змаганнях, а резервові не змогли справитися з добре зіграною дружиною італійців

„Тризуб" - новаки старші —„Парквуд" 4:1

Гарна перемога на грищі противника. Ворота здобули Галько 2 і Сисяк 2.

„Тризуб" - новаки молодші — „Торресдейл" 1:5.

Почесні ворота здобув Яримович (мол.). Наші найменші програли, але й старші минулого року програвали, а цього року є на чолі

М. С.

У КЛІВЛЕНДІ — ПІЗНЯ ОСІНЬ . . .

Клівленд, Огайо. — Хто подумав би, що після такого радісного переможного маршу вихованців „Львова" до першого місяця в Лейк Ірі Сакер Ліґ — прийде такий нежданий відворот?...

Нежданий цей відворот, що-правда, тільки для місцевих читачів, які спрагло шукають по газетах вісток про перемоги українських дружин. Проводові УАСК „Львів" і його симпатикам справа була ясна: тільки те, що (доросла) д р у ж и н а „Львова" зарве собі в весняній рунді — буде її здобутком. Восени школи (високі й середні) просто... розпарцелюють дружину, забираючи собі її найкращих змагунів — ліпи тоді нову дружину з чого хочеш!... Провідник і тренер, інж. А. Шепарович у даному випадку заявив: „з 22 змагунів мені залишилося... десять" Очевидно, можна накуповувати неукраїнців (хоч і там посуха: хто був вартий анґажування — той давно заанґажований іншими клюбами) — але цьогорічний провід „Львова" того не хоче. Лишився єдиний вихід: латати першу дружину резервою (запасною молодшою дружиною), а резерву — ... молодшими (Б) юньйорами, які закінчили свою клясу гор на почесному другому місці.

Очевидно, проти могутніх суперників з такою латаною дружиною можна мріяти в найкращому разі про . . . низькі поразки, І цю мінімальну програму дружина виконує без закиду: американським „Хорватам" і сербському „Караджорджові" програно найнижчим вислідом 0:1; над могутнім „Інтер Італіян" усміхалася навіть сенсаційна перемога, якби слаба гра запасного нашого воротаря не „вспіла" повернути ведення 3:2 в поразку 4:7 . . . Словом у Клівленді панують пізньо-осінні настрої, коли то хочеться, щоб нарешті було вже по всьому . . .

В протилежність таким понурим настроям треба сказати, що після серії цих найважчих змагань прийдуть легші, словом, „вернуться ще тії" (пункти й перемоги). Дві перші точки капнули вже з перемогою „Львова" 3:2 над „Загребом". Сяк, чи так, „Львів" із пунктами 13:13, перебуває поза межами будь-якої загрози. А що всі ці чемпіонати — крім евентуальних деґрадацій — нічого нікому не дають (про успіхи в загальноамериканських розмірах рішать тільки турніри за професійну, аматорську й юньйорську „Чашї Америки), то провідник и „Львова" повинні далі спокійно робити свою роботу. Зокрема в запасній дружині лишається не одне до зроблення . . .

Який несамовитий імпакт шкільний сакерфутбол має на цивільний, про те свідчить факт, що рішальну розгру за чемпіонат юньйорів А між „Львовом" й „Інтер Італіян" відкладено на справжню пізню осінь, коли шкільний футбол піде знову на пів-року „на банти". „Львов'яни" в цій категорії перебувають на першому місці, на жаль, єдина поразка в Акроні та нерішена проти Панамерикенс зрівняла їх пунктами з італійцями — а в такому випадку у Клівленді влаштовують рішальну розгру. Теоретичне питання: чи не могла б „Лейк Ірі" Сакер Ліґ відбувати обидві рунди чемпіонатів Мейджор Дивіжин впродовж весни й літа (подібно, як у клясі старших юньйорів)?. — має небагато виглядів на реалізацію. П о о д и ноким клюбам і їхнім представникам до ліґи, які кожночасно можуть спровадити собі змагунські поповнення з рідного краю (навіть із сателітських країн!...) не вміхається перспектива зачиняти футбольний бизнес на півроку.

З молодших дружин „Львова" резерва перемогла „Олімпію" 5:2, а „Хорватів" 3:2, одначе програла „Італійцям" 0:2 й „Караджорджові" 0:3. А старша дружина кляси C(і) твердо тримається свого першого місця..

З позафутбольних спортів треба згадати рекорд тенісової родини Дейчаківських на Союзівці. Ця родина, яка, разом із автором цих слів, єдина репрезентувала УАСК „Львів" у цьогорічних чемпіонатах УСЦАК, нараховує п'ять членів — і всі п'ятеро брали участь у змаганнях своїх кляс!... Батько, відомий репрезентаційний український футболіст 30-их і 40-их років, д-р Микола, проти чемпіона й товариша по фаху і спорті, д-р В. Гука, міг тільки „ставити героїчну відсіч", але три сини вже зробили поступ. Та всіх їх за пояс заткнула mater familias, пані Надя, яка виелімінувала двох суперниць (у тому числі першорядну Христю Карпевич) і здобула друге місце серед жінок. Он, воно як! . . .

О. — га

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 7024, Генерал Ітс освідчується

Наймі — Я люблю тебе... і не будеш ти ні Тарзановою, ні кого-будь іншого! . .

. . . Але!

Відколи ти перебуваєш тут, в цих джунґлях, я постійно турбуюся. — Не можу зоредитися на своїй праці! . . Чи ти хочеш довести до руїни повітряні збройні сили в Момбузі?

Ні, Ґенерале!

. . . Коли той продіравлений списами гелікоптер повернувся на базу, я був певний, що з тобою щось трапилося. — Я не можу цього більше стерпіти! . . Чи підеш за мене заміж?